Περιοδος 2η,
Νο 75
Ιούλιος - Αύγουστος '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Οργανωση Εργατικη Δημοκρατια

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΟΜΟΚΑΠΗΛΕΙΑ

Οι αιτίες που οδήγησαν στον πόλεμο του '74 συνεχίζουν να υπάρχουν

σελ: 6 - 7

Τιμη ενισχυσης 1 λιρα

Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένα...

Απεργιακό "θερμό επεισόδιο"

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ σελ. 3

Συμπαράσταση στους 113 αλλοδαπούς που κρατούνται στη Λεμεσό

Η περίπτωση των 113 μεταναστών που μετά απο ένα πολυήμερο ταξίδι με μικρή βάρκα και πολλές ταλαιπωρίες βρέθηκαν στη Λεμεσό, έδειξε με τον πιό δραματικό τρόπο πόσο υποκριτικές είναι οι διακυρήξεις της κυβέρνησης για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Οι 113, ανάμεσα τους και πολλά παιδιά προέρχονταν απο διάφορες χώρες και κατευθύνονταν σε διάφορους προορισμούς. Ταξίδευαν για 13 μέρες στιβαγμένοι σε μιά μικρή βάρκα. Τους τέλειωσαν τα τρόφιμα και το νερό με αποτέλεσμα να πεθάνουν δυό απο αυτούς. Τελικά η ψαρόβαρκα που τους μετέφερε βρέθηκε ακυβέρνητο στ' ανοιχτά της Πάφου και ρυμουλκήθηκε από τη λιμενική αστυνομία στη Λεμεσό.

Παρά την τρομερή περιπέτεια και τις κακουχίες που πέρασαν οι 113 μετανάστες ή αστυνομία αρχικά δεν ήθελε να τους επιτρέψει να αποβιβαστούν και τους έριξε τρόφιμα και νερό στη βάρκα. Πολλοί απο αυτούς όμως ήταν σε άθλια κατάσταση και χρειάζονταν άμεση ιατρική περίθαλψη. Ετσι τελικά αναγκάστηκε να τους αφήσει να κατέβουν απο την βάρκα.

Μερικοί απο αυτούς κρατήθηκαν στο νοσοκομείο για περίθαλψη ενώ οι υπόλοιποι μεταφέρτηκαν στο ξενοδοχείο Πεύκος της Λεμεσού. Με αυτή την πράξη η κυβέρνηση προσπάθησε να παρουσιαστεί ότι έχει δημοκρατικές ευαισθησίες, αλλά την αμέσως επόμενη μέρα ο Υπουργός Εσωτερικών δήλωσε ξεκάθαρα ότι μόλις γίνουν καλά και μπορούν να ταξιδέψουν οι 113 αλλοδαποί θα σταλούν στις πατρίδες τους.

Αρκετοί από αυτούς όμως έφυγαν απο τις χώρες τους για να αποφύγουν διώξεις και κίνδυνο για τη ζωή τους απο αυταρχικά και διχτατορικά καθεστώτα και αν σταλούν πίσω κινδυνεύουν.

Φυλακισμένοι

Στην πραγματικότητα οι 113 που βρίσκονται στο ξενοδοχείο δεν θεωρούνται σαν φιλοξενούμενοι αλλά σαν κρατούμενοι. Τους απαγορεύουν να βγαίνουν έξω απο τα δωμάτια παρά μόνο για φαγητό. Δεν τους επιτρέπουν ούτε και στο ανσανσέρ να μπούν ενω η αστυνομία φρουρεί συνεχώς τον χώρο.

Η αστυνομία ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να τους επιτρέψει να βγούν έξω για λόγους ασφάλειας γιατί δεν έχουν χαρτιά και δεν ξέρει ποιοί είναι. Είναι υποκρισία να προβάλλουν τέτοιους ισχυρισμούς και να κινδυνολογούν. Είναι υποκρισία να ισχυρίζονται ότι κινδυνεύουμε αν αυτοί άνθρωποι βγούν έξω να πάρουν λίγο αέρα ή να πάνε στην πισίνα του ξενοδοχείου.

Παρά το ότι πολλοί απο αυτούς ζήτησαν να δούν εκπρόσωπο της υπάτης αρμοστίας των Ηνωμένων Εθνών για να ζητήσουν πολιτικό άσυλο, οι αρχές δεν έκαναν τίποτα για να τους ενημερώσουν για το τι δικαιώματα έχουν και ποιά διαδικασία ακολουθείτε σε αυτές τις περιπτώσεις.

Η κυβέρνηση δήλωσε ότι εδώ δεν υπάρχει διαδικασία πολιτικού ασύλου και θεωρεί ότι ξεμπέρδεψε με τις υποχρεώσεις της. Χρειάστηκε αρκετοί απο τους αλλοδαπούς να κάνουν απεργία πείνας για να αναγκαστεί η κυβέρνηση να στείλει κάποιο αρμόδιο να τους δεί. Και το μόνο που είχε να τους πει ήταν ότι θα τους στείλουν πίσω στις χώρες τους.

Συμπαράσταση

Τελικά αρκετοί από αυτούς συμπλήρωσαν τις αιτήσεις για παραχώρηση πολιτικού ασύλου με την βοήθεια κόσμου που τους συμπαραστέκεται, όπως η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, η Εργατική Δημοκρατία και άλλοι.

Η συμπαράσταση όμως προς τους 113 αλλοδαπούς δεν περιορίστηκε μόνο σε κάποια νομικά ή τεχνικά θέματα. Την Πέμπτη 9 Ιούλη οργάνωθηκε εκδήλωση συμπαράστασης έξω απο το ξενοδοχείο που κρατούνται οι αλλοδαποί. Η αστυνομία όμως τους απαγόρευσε να βγούν έξω και να συμμετέχουν στην εκδήλωση ενώ προσπάθησε δυό φορές να κλείσει τα μικρόφωνα με την δικαιολογία ότι δεν υπήρχε άδεια.

Τελικά η εκδήλωση έγινε και οι ξένοι την παρακολούθησαν απο τα μπαλκόνια του ξενοδοχείου. Δέχτηκαν με μεγάλο ενθουσιασμό αυτή την εκδήλωση και συμμετείχαν έστω και απο μακριά φωνάζοντας κάποια συνθήματα και κάνοντας χορευτικές κίνησεις όταν άρχισε η μουσική.

Ηταν μιά εκδήλωση που παρά τις αδυναμίες που είχε και παρά το ότι δεν προπαγανδίστηκε ήταν πολύ σημαντική, γιατί έδειξε, όχι μόνο στους αλλοδαπούς αλλά και στους ντόπιους και ιδιαίτερα στη κυβέρνηση και την αστυνομία οτι δεν μπορούν να μεταχειρίζονται τους ξένους όπως θέλουν ανενόχλητοι. Ηταν ένα μικρό αλλα σημαντικό χτύπημα στο ρατσισμό.

Καλοδεχούμενοι

Για να μην μείνει όμως σαν μιά αντιρατσιστική εκδήλωση που απλώς καταγράφηκε ότι έγινε, χρειάζεται να έχει και συνέχεια. Χρειάζεται να κινητοποιηθούμε με αίτημα να δωθεί σε όλους άδεια να μείνουν για όσο θέλουν και να έχουν το δικαίωμα να δουλέψουν.

Αν δεν έχουμε ξεκάθαρη άποψη σε αυτό θα μπλεκόμαστε σε επιχειρήματα, μα δεν έχουν «χαρτιά», δεν ξέρουμε αν είναι πολιτικοί πρόσφυγες και άλλα παρόμοια ρατσιστικά διλλήματα.

Είναι φυσικό να μην έχουν «χαρτιά» οι περισσότεροι απο αυτούς αφού έφυγαν κυνηγημένοι. Πόσοι απο τους ελληνοκύπριους πρόσφυγες το '74 είχαν «χαρτιά». Για μας θα πρέπει να είναι αρκετή η επιθυμία τους να μην επιστρέψουν πίσω.

Οι αντιρατσιστικές κινήσεις και οργανώσεις που θέλουν να δώσουν την κόντρα με το ρατσισμό θα πρέπει να συντονίσουν την δράση τους και να χρησιμιοποιήσουν αυτή την περίπτωση που ευαισθητοποίησε τόσο κόσμο για να βάλουν τις βάσεις για τη δημιουργία ενός αντιρατσιστικού κινήματος.

Η Εργατική Δημοκρατία έδωσε και συνεχίζει να δίνει όλες της τις δυνάμεις σ' αυτή την προσπάθεια.

Να μην διωχτούν οι 113 αλλοδαποί

Οι 113 αλλοδαποί που βρέθηκαν στη Λεμεσό μετά απο τη δραματική περιπέτεια τους, ταξιδεύοντας με ενα μικρό σκάφος χωρίς τρόφιμα και νερό, σήμερα βρίσκονται μπροστά στον κίνδυνο να σταλούν πίσω στις χώρες τους και να αντιμετωπίσουν δίωξεις και ίσως και εκτελέσεις.

Οι περισσότεροι απο αυτούς είναι πρόσφυγες που έφυγαν απο τις χώρες τους για να ξεφύγουν απο αυταρχικά καθεστώτα και διώξεις για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις. Ξοδέψαν όλα τους τα χρήματα για να εξασφαλίσουν μιά θέση στη βάρκα που παρ' ολίγο να γίνει ο τάφος τους, ελπίζοντας να βρούν μιά καλύτερη ζωή γι αυτούς και τις οικογένειες τους.

Φαίνεται ότι οι διακηρύξεις της κυβέρνησης για τα ανθρώπινα δικαιώματα εξαντλούνται στά λίγα τρόφιμα που τους πέταξε στη βάρκα. Η μεταφορά τους σε ξενοδοχείο μέχρι να αποκατασταθεί η υγεία τους για να μπορούν να ταξιδέψουν, ισοδυναμεί με κράτηση αφού βρίσκονται συνέχεια κάτω απο την αυστηρή φρούρηση της αστυνομίας που τους απαγορεύει κάθε κίνηση.

Είναι απαράδεχτο σε μία χώρα που το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού γνώρισε την προσφυγιά και την μετανάστευση να κρατάμε μιά τέτοια στάση απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους.

Ζητούμε να τους δωθεί άδεια παραμονής και εργασίας για όσο καιρό θέλουν να μείνουν στη Κύπρο και χρήματα για να καλύψουν τις πρώτες ανάγκες τους.

Καλούμε τα κόμματα και τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις να αγκαλιάσουν αυτούς τους ανθρώπους και να εμποδίσουν την κυβέρνηση και την αστυνομία να εφαρμόσουν γιά αλλη μιά φορά την ρατσιστική και άδικη συμπεριφορά που ακολουθούν απέναντι στους ξένους εργάτες και τους μετανάστες.

Η Εργατική Δημοκρατία απο την πρώτη στιγμή κυκλοφόρησε ψήφισμα και μαζεύει υπογραφές συμπαράστασης στους 113.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

όχι μόνο γιά αρχάριους

Τρείς συζητήσεις για τα βασικά του Μαρξισμού:

- Η θεωρία του Μάρξ για την υπεραξία και τις κρίσεις
- Τράπεζες χρηματιστήρια και νομισματικές κρίσεις
- ΚΡΑΧ στις τίγρεις και την Ιαπωνία - Η πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης

Κυριακή 19 Ιούλη, ώρα 10 π.μ στο Φιλοξένεια

Δυό βιβλία στηριγμένα στις ιδέες του Μαρξισμού, απαραίτητα σε όσους παλεύουν για την ανατροπή του καπιταλισμού

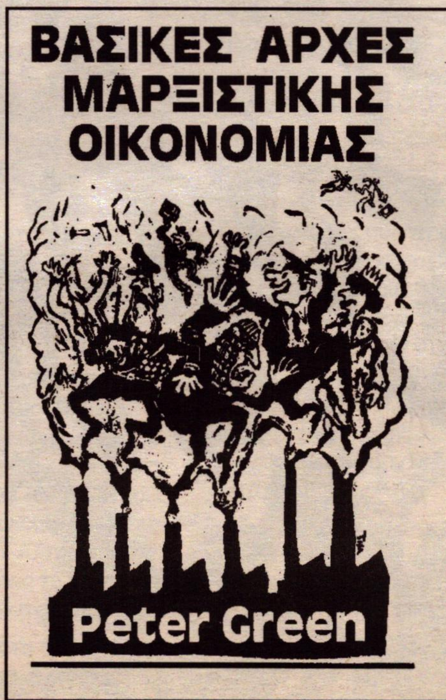

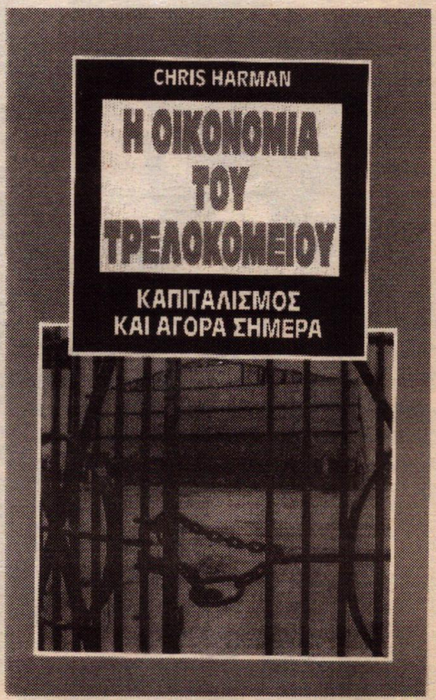

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Απεργίες ενάντια στην λιτότητα και τον εθνικισμό

Η επιμονή της Ομοσπονδίας Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) σε μηδενικές αυξήσεις για το 1998 έχει προκαλέσει το ξέσπασμα ενός απεργιακού κύματος σε μιά σειρά απο βιομηχανικούς κλάδους.

Την 1η του Ιούλη κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία οι εργαζόμενοι στην μεταλλουργική και τις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις. Στις 8 του Ιούλη έγιναν επιλεχτικές απεργίες σε 13 εργοστάσια της ξυλουργικής και επιπλοποιίας ενώ απεργίες, έχουν εξαγγείλει και οι εργαζόμενοι στα τυπογραφεία. Νέες 24ωρες έχουν εξαγγελθεί μέσα στον Ιούλη.

Απο παλιότερες εργτικές κινητοποιήσεις ενάντια στην αύξηση του ΦΠΑ

Απόγνωση

Ενθαρυμμένοι οι εργοδότες απο την στήριξη που έχουν απο την κυβέρνηση που είναι η πρώτη που μίλησε για μηδενικές αυξήσεις, έχουν σκληρήνει τη στάση τους και απειλούν με λοκ-αουτ. Η σκληρότητα τους όμως δεν είναι αποτέλεσμα της αυτοπεποίθησης και της δύναμης που νοιώθουν αλλά του πανικού και της απόγνωσης που τους έχει κυριεύσει. Γι αυτό και μέχρι τώρα δεν τόλμησαν να πραγματοποιήσουν την απειλή τους, παρά τις απεργίες που έγιναν ενώ η κυβέρνηση προσπαθεί να κρατήσει τους τόνους χαμηλά.

Κυβέρνηση και εργοδότες βρίσκονται στριμωγμένοι απο την μιά απο την οικονομική κρίση και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και απο την άλλη απο την αντίσταση της εργατικής τάξης. Φοβούνται μια ολομέτωπη σύγκρουση γιατί ξέρουν ότι κάτι τέτοιο δεν το αντέχουν.

Η αποτυχία τους να περάσουν το φορολογικό πακέττο έδειξε πόσο έντονος είναι ο θυμός και η αγανάκτηση μέσα στην εργατική τάξη, ακόμα και σε κομμάτια που παραδοσιακά στήριζαν την δεξιά και την κυβέρνηση.

Η οικονομική κρίση έχει προκαλέσει πολιτική κρίση και διάσπαση μέσα στην ίδια την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση. Είναι φανερά σήμερα τα μαχαιρώματα ανάμεσα στον Χριστοδούλου και τον Προδρόμου, τον Αναστασιάδη και τον Πουργουρίδη, τον Π. Δημητρίου και τον πρώην αρχηγό της αστυνομίας. Οι μεγαλοκαρχαρίες σαν τον Σιακόλα και τον Ορφανίδη σφάζονται δημόσια ενώ καθημερινά αποκαλύπτονται και νέα σκάνδαλα που αφορούν μεγάλες εταιρείες.

Παρ' ολα αυτά δεν έχουν περιθώρια για πολλές υποχωρήσεις. Θα πρέπει να προχωρήσουν με τα προγράμματα λιτότητας και ιδιωτικοποιησεων. Γι αυτό ψάχνουν τρόπους να το κάνουν χωρίς να χρειαστεί να φτάσουν σε ολομέτωπη σύγκρουση με την εργατική τάξη και την αντιπολίτευση. Είναι χαρακτηριστική η πρόταση του Διεθνούς Νομισματικού ταμείου να αυξήσουν την έκτακτη εισφορά για την άμυνα για να καλύψουν το κενό απο την αποτυχία του φορολογικού πακέτου. Είναι πράγματι παράδοξο το ΔΝΤ να τους προτείνει αυξηση της φορολογίας για τους εξοπλισμούς την στιγμή που όλοι τους προτείνουν μείωση των εξοπλισμών.

Στη πραγματικότητα όμως αυτό που δείχνει η προτασή του ΔΝΤ είναι ότι η κυβέρνηση δέν έχει πολλά και διαφορετικά ταμεία για τις δαπάνες που κάνει, όπως ισχυρίζεται, αλλά ένα γενικό ταμείο μέσα στο οποίο πάνε όλες οι εισπράξεις και τις χρησιμοποιεί, όπως αυτή θέλει. Δείχνει ακόμα πως χρησιμοποιείται ο εθνικισμός για να περάσει το άγριο φορολογικό χαράτσι της «έκτακτης εισφοράς για την άμυνα». Με μιά αύξηση του κατά 1% όπως προτείνει το ΔΝΤ η κυβέρνηση θα βάλει στα ταμεία της ένα ποσό 40 με 50 εκατομμύρια λίρες.

Γιά την ώρα δεν κατάφερε να το περάσει απο τη Βουλή, αλλά είναι σίγουρο ότι θα ξαναπροσπαθήσει, όπως και για το φορορολογικό πακέτο, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ΑΤΑ, την απαγόρευση απεργιών.

«Απεργιακή καταιγίδα»

Με αυτό τον τίτλο παρουσίασε τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων ο «Φιλελεύθερος». Βέβαια ο «Φιλελεύθερος» χρησιμοποιεί αυτό τον τίτλο για να κινδυνολογήσει για την «επιμονή» των συντεχνιών σε απεργιακά μέτρα που «απειλούν την οικονομία», αλλα είναι χαρακτηριστικός της αγωνίας της κυβέρνησης και των εργοδοτών. Είναι αρκετά ενδειχτικός ακόμη για την αγανάκτηση και την αγωνιστική διάθεση που υπάρχει μέσα στην εργατική τάξη.

Στην πραγματικότητα όμως οι απεργιακές κινητοποιήσεις που έγιναν μέχρι τώρα μοιάζουν περισσότερο με ψιλές βροχούλες αφού περιορίστηκαν σε κάποιες αποσπασματικές ή επιλεχτικές 24ωρες.

Γιά να σβήσουν οι φωτιές που άναψε η κυβέρνηση και οι εργοδότες με τις φορολογίες, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις μηδενικές αυξήσεις, την προσπάθεια απαγόρευσης των απεργιών χρειάζεται πραγματικά μιά απεργιακή καταιγίδα.

Κάτι τέτοιο όμως για να γίνει χρειάζεται να κατέβουν όλοι οι κλάδοι που βρίσκονται σε κινητοποίηση μαζί σε μια παναπεργία διαρκείας που να μήν σταματήσει αν δεν υποχωρήσουν ολοκληρωτικά κυβέρνηση και εργοδότες απ' όλες τις απαιτήσεις και τα μέτρα που απειλούν τις καταχτήσεις και το βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Αναμονή

Δυστυχώς όμως το ΑΚΕΛ που είναι η μεγαλύτερη δύναμη στην αντιπολίτευση κρατά μια στάση αναμονής και συνδιαλλαγής με την κυβέρνηση και τους εργοδότες μέσα στα πλαίσια μιά «εθνικής ενότητας» για ν' αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα της οικονομίας για το καλό του «εθνικού μας προβλήματος», «για τη σωτηρία της Κύπρου μας».

Αυτή η πολιτική είναι που επέτρεψε στον Κληρίδη και τον Χριστοδούλου να την βγάλουν καθαρή παρά την ήττα που δέχτηκαν με την απόρριψη του φορολογικού πακέτου απο τη Βουλή. Αυτή η πολιτική είναι που αφήνει σήμερα τα περιθώρια στους εργοδότες να το παίζουν σκληροί και αδιάλλαχτοι. Αυτή η πολιτική είναι που έδωσε τη δυνατότητα στη κυβέρνηση να παίζει το χαρτί του εθνικισμού και της πολεμοκαπηλείας με τους S-300 την βάση της Πάφου και την επίσκεψη Στεφανόπουλου.

Μέσα στα πλαίσια αυτής της πολιτικής είναι που μιλά για κλιμακωτή αύξηση της «εισφοράς για την άμυνα» αντι για κατάργηση της, που δηλώνει έτοιμο να συζητήσει «ολοκληρωμένο» πακέττο φορολογικών μέτρων, που δηλώνει οτι δεν αντιμετωπίζει δογματικά τις ιδιωτικοποιήσεις.

Είναι μιά αδιέξοδη πολιτική, που μπορεί να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της οικονομίας, δηλαδή του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, αλλά δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Διεθνισμός - εργατικοί αγώνες

Για να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών, για ν' απομακρύνουμε τον κίνδυνο νέων πολεμικών επεισοδίων χρειάζεται μιά άλλη πολιτική. Χρειάζεται μια πολιτική που να αναγνωρίζει ότι ζούμε σε μιά ταξική κοινωνία χωρισμένη σε δυό αντίθετες και εχθρικές τάξεις, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, σε αφεντικά και εργάτες που δεν έχουν τίποτα το κοινό.

Χρειαζόμαστε μιά πολιτική που να κοντράρει τις επιλογές των αφεντικών και της κυβέρνησης τους σε όλα τα επίπεδα, στις ιδιωτικοποιήσεις, στον εθνικισμό και τον γριβισμό, στην πολεμοκαπηλεία και τους εξοπλισμούς.

Χρειαζόμαστε μια ταξική πολιτική που να ενώνει και να κινητοποιεί την εργατική τάξη και να προκαλεί θερμά εργατικά επεισόδια με την κυβέρνηση και τους εργοδότες, με απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις. Και όχι να κάνει εθνικά συμβούλια και να επεξεργάζεται μαζί τους «εθνική στρατηγική» που απειλεί να προκαλέσει θερμά πολεμικά επεισόδια με την άλλη πλευρά για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής και ελληνικής άρχουσας τάξης.

Το ΑΚΕΛ όμως έχει κόψει εδώ και πολλά χρόνια, κάθε δεσμό με μιά τέτοια ταξική, διεθνιστική πολιτική. Γι αυτό χρειαζόμαστε μιά άλλη αριστερά, μιά επαναστατική αριστερά. Μία τέτοια αριστερά προσπαθεί να χτίσει η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον κάθε σοσιαλιστή εργάτη και νεολαίο να έλθει να τη χτίσουμε μαζί.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Η οικονομική μας εξόρμηση ξεκίνα με ένα ποσό 1481 λιρών που ήταν τα καθαρά έσοδα απο το Πάρτυ της Οργάνωσης που έγινε στις 26 του Ιούνη στο κέντρο Φράχτής.

Είναι ένα πολύ καλό ξεκίνημα που προδιαγράφει και μια ανάλογη συνέχεια ώστε να υπερκαλύψουμε μέχρι το τέλος του χρονου τον τελικο στόχο των 4000 λιρών.

Ευχαριστούμε θερμά όσους συνέβαλαν στην επιτυχία του Πάρτυ, προσφέροντας, δώρα, φαγητά, και οποιαδήποτε άλλη βοήθεια. Ευχαριστούμε όσους με την παρουσία τους δημιούργησαν μιά ζεστή ατμόσφαιρα γλεντιού. Να είστε σίγουροι ότι η Εργατική Δημοκρατία θα αξιοποιήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ενίσχυση που πήρε, μέ εκδόσεις αφίσσες, πανώ, και καλύτερο εξοπλισμό για την εφημερίδα.

Η σημασία όλων αυτών είναι πολυ μεγάλη, ιδιαίτερα σήμερα που η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά σε μιά άγρια επίθεση από την κυβέρνηση και τους εργοδότες.

Οι αριθμοί των λαχνών που κέρδισαν στο Πάρτυ είναι οι εξής:

1665
1079
0273
0703
1489
0508
0329
0302
0618
1177
1224
0037

Αν ο Στεφανόπουλος είχε φτερά θα ήταν F-16

Την "αιφνιδιαστική επίσκεψη" των ελληνικών F-16 στη βάση της Πάφου στις αρχές του περασμένου Ιούνη, ακολούθησε η εδώ άφιξη του Προέδρου της Ελλάδας Κωστή Στεφανόπουλου. Το πολεμοκάπηλο της αποστολής του Έλληνα Προέδρου αναμφισβήτητο: *"Η Ελλάς είναι εδώ διότι Ελλάς είναι η Κύπρος." "Το Δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου ισχύει απο τη Θράκη και καλύπτει το σύνολο του Αιγαίου και την Κύπρο".* Ο "Φιλελεύθερος" του Λυκαύγη παρατηρούσε με εοκαβήτικη σχεδόν ικανοποίηση ότι *"Ο κ. Στεφανόπουλος έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στο σύνθημα 'Ελλάς-Ελλάς σκέπασε και μας'".*

Παρά τη "γενναιόδωρη" παραχώρηση αδειών απο τους εργοδότες για "αθρόα και αυθόρμητη συμμετοχή" στις τελετές υποδοχής του "πρώτου Αχαιού", η τεραστία πλειοψηφία των εργαζόμενων έγραψε τον Στεφανόπουλο στα παλιά της τα παπούτσια. Τόσο πενιχρή ήταν η προσέλευση στη Λευκωσία, που ο Πρόεδρος της Ελλάδας αισθάνθηκε την ανάγκη να "ευχαριστήσει" όχι μόνο τους λιγοστούς παρόντες αλλά και όλους τους απόντες.

Ο Στεφανόπουλος δεν κατάφερε να στρέψει την προσοχή μακριά απο τα πραγματικά προβλήματα. Απο την ανεργία, το φορολογικό πακέτο Χριστοδούλου και τα σκάνδαλα. Κανένας Στεφανόπουλος δεν θα μπορούσε να συγκαλύψει το μέγεθος της κρίση της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης - οικονομική και πολιτική. Να κάλυψη τις μάχες αλληλοεξόντωσης μέσα στον Συναγερμό: Προδρόμου Vs Χριστοδούλου, Αναστασιάδης Vs Κοσης, Π. Δημητρίου Vs Χατζηλοϊζου, Πουργουρίδη Vs Κληρίδη κ.ο.κ.

Ο απλός κόσμος όμως έμεινε μακριά απο τον Στεφανόπουλο και την εδώ παρέα του γιατί ήταν επίσης φανερό ότι η "πρώτη επίσκεψη Έλληνα προέδρου στην Κύπρο" έφερνε πιο κοντά την απειλή μια ελληνοτουρκικής πολεμικής σύρραξης.

Στον προθάλαμο του τρελοκομείου του πόλεμου ο Στεφανόπουλος συνάντησε τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο: "Αγναντεύωμεν και περιμένωμεν τον σύγχρονο Κίμωνα". Παρών ήταν και ο Δήμαρχος Παραλιμνίου, ο θαυμαστή του Λεπέν, κ. Βλίττης: *"Σε κάθε γωνιά της Κύπρου, κάθε κάτοικος του νησιού είναι έτοιμος να πεθάνει για την Ελλάδα και τη δόξα της".* Και ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος να συνοψίζει: *"λόγω των εξόφθαλμων συμβολισμών, η επίσκεψη [Στεφανόπουλου] αναδεικνύεται σε ιστορικό γεγονός".*

Η παθητική έστω αντίσταση των εργαζομένων στη προσπάθεια δημιουργίας κλίματος σοβινιστικής υστερίας εκείνες τις μέρες φανέρωσε το πόσο μεγάλες ήταν οι δυνατότητες για μια δυναμική, αντιπολεμική και ταξικά περήφανη "υποδοχή".

Μια "υποδοχή" συμπαράστασης του ελληνοκυπριακού εργατικού κινήματος στους απεργούς της Ιονικής, στους εργαζόμενους της Ολυμπιακής και του καθηγητές στην Ελλάδα που σήμερα δίνουν ένα φανταστικό αγώνα ενάντια στη δική τους κυβέρνηση της λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων και των ΜΑΤ, του Στεφανόπουλου και του Σημίτη.

Αυτοί που έπρεπε όμως να αναλάβουν μια τέτοια πρωτοβουλία κοίταζαν προς άλλες κατευθύνσεις: "Κοινή ανακοίνωση της ΠΕΟ της ΣΕΚ και της ΟΕΒ καλεί τους εργαζόμενους να διακόψουν τις εργασίες τους απο τις 11.30 μ - 1.00 μ για να παραστούν σύσσωμοι στην παλλαϊκή εκδήλωση υποδοχής του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλου" (Εργατικό Βήμα 24/6/98).

Όταν όμως πριν μερικές βδομάδες οργανώθηκε δίωρη στάση εργασίας στη Λάρνακα ενάντια στο κλείσιμο του Λιμανιού οι εργοδότες προσπάθησαν να την εμποδίσουν, απειλώντας ακόμα και με απολύσεις. Δεν βρισκόμαστε στην ίδια βάρκα με τον Πίττα, τον Ζιβανάρη και τον Στεφανόπουλο.

Για να καλύψει όμως και το ΑΚΕΛ τα ίχνη της συμπόρευσης του με τους σοβινιστές χρειάστηκε να επιδοθεί σε μια προσπάθεια παραποίησης του πραγματικού περιεχομένου της επίσκεψης Στεφανόπουλου. Να πως εκτιμά ο Λάμπρος Λάμπρου μέσα απο τις σελίδες της Νεολαίας τα μηνύματα και την παρουσία του Στεφανόπουλου:

"Μάταια όμως προσπαθούσε ο κ. Στεφανόπουλος να δώσει τα σωστά μηνύματα στους Κύπριους εθνικόφρονες και να τους πείσει ότι δεν μπορούν τα στρατιωτικά και πολιτικά επιτελεία της Κύπρου και της Ελλάδας να χαράσσουν μια πολιτική και εμείς να ακολουθούμε άλλη. Οι εθνικόφρονες άλλα άκουαν και ότι ήθελαν καταλάβαιναν". ("Νεολαία", 5/7/98)

Αυτοί καλά κατάλαβαν. Αυτός που ότι ήθελε κατάλαβε δεν είναι άλλος απο τον Λ. Λάμπρου και ασφαλώς για το γεγονός δεν θα έπρεπε να του αποδώσει κανείς αποκλειστική ευθύνη. Το κόμμα του, το ΑΚΕΛ, αντιπολιτεύεται σήμερα τον Κληριδη δανειζόμενο επιχειρήματα απο το οπλοστάσιο της πολεμοκάπηλης δεξιάς.

Αντί να ξεσκεπάζει την πραγματική φύση του Δόγματος, "διαμαρτύρεται" τάχα ότι "όλες οι προσπάθειες [της κυβέρνησης] εστιάζονται στο πως δεν θα έρθουν οι S-300... [στο] πως δεν θα έρθουν, έστω και φευγαλέα, τα ελληνικά μαχητικά στη Πάφο και πως θα καταψυγούν οι εξοπλισμοί της Εθνικής Φρουράς." (Χαραυγή, 25/6/98 - παραμονή της άφιξης του Κωστή Στεφανόπουλου)

Η κάθοδος του Στεφανόπουλου στην Κύπρο αλλά και ο εκθειασμός απο την πλευρά του ΑΚΕΛ "της ετοιμότητας της ελληνικής κυβερνήσεως" είχε σαν αποτέλεσμα να παρουσιαστεί μια αντίστοιχη κλιμάκωση του σοβινισμού στο βορρά με αποτέλεσμα να αναδειχθεί η τουρκοκυπριακή δεξιά σε πρώτη δύναμη με το ΡΤΚ να χάσει τους μεγάλους δήμους της Κερύνειας, του Μόρφου και της Λύσης και να πέσουν τα ποσοστά του απο το 30% στο 20%.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει την κλιμάκωση των εξοπλισμών, των υπερπτήσεων και των προεδρικών επισκέψεων, η μόνη δύναμη που μπορεί ν' αποτρέψει την πραγματική απειλή ενός νέου ελληνοτουρκικού πολέμου είναι η εργατική τάξη στην Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο. Καμία εργατική τάξη σ' αυτές τις χώρες δεν έχει ούτε κατά το ελάχιστο κοινά συμφέροντα με την τάξη που την εκμεταλλεύεται και που απειλεί με ένα νέο αιματοκύλισμα.

Δάφνος Οικονόμου

ΚΟΣΟΒΟ

Το ΝΑΤΟ απειλεί με νέα Βοσνία

Μόνο "άσκηση" δεν μπορεί να χαρακτηριστεί η νατοϊκή επιχείρηση "Αποφασισμένο Γεράκι" που έγινε πρίν λίγες μέρες στην περιοχή του Κόσοβου. Σαράντα πολεμικά αεροπλάνα F-16, ανάμεσά τους και δύο ελληνικά, πετούσαν πάνω από τα σύνορα του Κόσοβου με την Αλβανία και τη Μακεδονία, πραγματοποιώντας "αναγνωριστικές πτήσεις", "εναέριους ανεφοδιασμούς", "εικονικές αερομαχίες" και "εικονικές προσβολές εχθρικών στόχων στο έδαφος".

Την αεροπορική άσκηση διαδέχτηκε η ναυτική παρουσία πολεμικών σκαφών στην περιοχή, ανάμεσα τους και ένα ελληνικό.

Με την "άσκηση" και τα καραύγια τους οι Μεγάλες Δυνάμεις, στέλνουν στην πραγματικότητα, ένα μήνυμα προς όλες τις πλευρές -μια υπενθύμιση ότι έχουν και την αποφασιστηκότητα και τη δύναμη να επιβάλλουν τις θελήσεις τους και δεν θα διστάσουν να το κάνουν ακόμα και με το αίμα. Το μήνυμα απευθύνεται, κατ' αρχήν προς τον Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, τον πρόεδρο της Σερβίας, που για να σταθεροποιήσει τη θέση του, πυροδότησε πριν λίγους μήνες την σημερινή έκρηξη παίζοντας το χαρτί του ρατσισμού σε βάρος των "αλβανόφωνων" του Κόσοβου.

Για μήνες οι Μεγάλες Δυνάμεις έκαναν στην ουσία τα στραβά μάτια, αφήνοντας τον Μιλόσεβιτς να σπέρνει τον τρόμο στην Πρίστινα και τις άλλες πόλεις και τα χωριά των Κοσοβάρων. Την ίδια ώρα που ο σερβικός στρατός έσφαζε αμάχους και ξεκλήριζε ολόκληρα αλβανικά χωριά, οι ηγέτες των ΗΠΑ και της ΕΕ συνέχιζαν -παρά τις φραστικές καταγγελίες σε βάρος τουνα δικαιολογούν τον Μιλόσεβιτς, χαρακτηρίζοντας προκλητικά τους Κοσοβάρους "τρομοκράτες".

Παρά τα κροκοδείλια δάκρυα, οι ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων ποτέ δεν έδιναν δεκάρα για την καταπίεση στο Κόσοβο. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η σταθερότητα -η "τάξη" που θα τους επιτρέψει να συνεχίσουν να εισπράττουν "ομαλά" τα κέρδη από τις επενδύσεις τους στην περιοχή. Μια ανάφλεξη στο Κόσοβο απειλεί να συμπαρασύρει όχι μόνο την Αλβανία αλλά και τη Μακεδονία -όπου οι Αλβανοί αποτελούν το 25% του πληθυσμού. Τα σενάρια που κυκλοφορούν προβλέπουν ακόμα και την εμπλοκή της Ελλάδας και της Τουρκίας σε μια πιθανή σύρραξη.

Διπλό χαρτί

Τις πρώτες βδομάδες της κρίσης οι Μεγάλες Δυνάμεις επέλεξαν μια διπλή ταχτική: πίεζαν τον Μιλόσεβιτς να ανοίξει διάλογο με τον Ρουγκόβα και τους άλλους μετριοπαθείς ηγέτες των "αλβανόφωνων" και ταυτόχρονα του έδιναν το πράσινο φώς να καταστείλει τους "σκληρούς", τους "τρομοκράτες", που τάσσονται υπέρ της απόσχισης του Κοσυφοπέδιου από τη Σερβία. Την ίδια ώρα που ο στρατός του Μιλόσεβιτς έδιωχνε, με τη βία, δεκάδες χιλιάδες "αλβανόφωνους" από το Ντετσάνι και τα άλλα χωριά που συνορεύουν με την Αλβανία, ο Χόλμπρουκ -ο απεσταλμένος του Κλίντον- υπενθύμιζε προκλητικά στους Κοσοβάρους ότι "η διεθνής κοινότητα δεν υποστηρίζει την ανεξαρτησία του Κοσυφοπεδίου -ανεξάρτητα εάν αυτό είναι δίκαιο ή όχι".

Η ταχτική αυτή, όμως, γύρισε μπούμεραγκ. Οι άγριες σφαγές και οι εθνικές εκκαθαρίσεις, αντί να απομονώσουν τους "εξτρεμιστές" κατάφεραν να ξεσηκώσουν την πλειοψηφία των Κοσοβάρων ενάντια στον Μιλόσεβιτς. Οι πρόσφυγες που φτάνουν στην Αλβανία, εγκαθιστούν βιαστικά τις οικογένειές τους στην ασφάλεια, και ύστερα παίρνουν το δρόμο της επιστροφής -για να ενωθούν με τις δυνάμεις του Απελευθερωτικού Στρατού. Αντί να φέρει την "τάξη", η διπλή ταχτική των Μεγάλων Δυνάμεων έφερε την έκρηξη.

Για αυτό το "μήνυμα" της νατοϊκής επιχείρησης απευθύνεται σήμερα εξίσου και προς τους ηγέτες των εξεγερμένων Αλβανών. Οι "αναγνωριστικές πτήσεις" των F-16 δεν θα εντοπίζουν μόνο τα βαριά όπλα του Μιλόσεβιτς αλλά και τα κρυσφήγετα, τα οπλοστάσια και τις αποθήκες πυρομαχικών των "αλβανοφώνων". Οι "εχθρικοί στόχοι" δεν είναι μόνο οι σερβικοί, αλλά και οι στόχοι του Απελευθερωτικού Στρατού του Κοσυφοπέδιου.

Η "σκληρή γλώσσα" των ισχυρών, όμως, δεν μπορεί να κρύψει το αδιέξοδο στο οποίο έχουν φτάσει σήμερα οι προσπάθειές της επιβολής της "τάξης" στο Κόσοβο. Ο Μιλόσεβιτς αποδείχτηκε ανίκανος να επαναφέρει την "τάξη" στην περιοχή και -σε αντίθεση με τη Βοσνία, όπου οι ΗΠΑ έριξαν το βάρος τους στο τέλος του πολέμου πίσω από τον Τούτζμαν και τον Ιζετμπέκοβιτς- δεν υπάρχει κανένας άλλος που να μπορεί να αναλάβει αυτό τον ρόλο.

Στη Βοσνία, το ΝΑΤΟ μπόρεσε να περιοριστεί σε μερικούς, μεμονωμένους βομβαρδισμούς των σερβικών θέσεων για να επιβάλλει τη συμφωνία του Ντέϊτον. Στα νότια Βαλκάνια -στην Αλβανία, το Κοσυφοπέδιο, τη Μακεδονία- οι στρατηγοί φοβούνται τώρα ότι θα αναγκαστούν να εγκαταστήσουν έναν ισχυρό στρατό, που θα μείνει εκεί όχι απλά για μήνες αλλά για χρόνια. Μια προοπτική, που μόνο με τους χειρότερους τους εφιάλτες - τη Σομαλία, το Λίβανο, το Βιετνάμ μπορεί να συγκριθεί.

Είμαστε ενάντια στις "ασκήσεις τους ΝΑΤΟ και καταγγέλουμε τη συμμετοχή της ελληνικής κυβέρνησης στην προετοιμασία άλλης μιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

ΔΙΕΘΝΗ

Ν. ΚΟΡΕΑ

Λευτεριά στους φυλακισμένους σοσιαλιστές

Οι επιχειρηματίες και οι ηγέτες των Ηνωμένων Πολιτειών υποδέχτηκαν με μεγάλες τιμές τον Κιμ Ντάε Γιούνγκ, τον πρόεδρο την Νότιας Κορέας, που επισκέφθηκε επίσημα τη χώρα στις αρχές του Ιούνη.

Ο Κίμ είναι παλιός αντικαθεστωτικός. Το στρατιωτικό καθεστώς που κυβερνούσε μέχρι πρίν λίγο την Κορέα τον είχε φυλακίσει και απειλούσε να τον εκτελέσει. Ο πρόεδρος Κλίντον τον συνέκρινε με τον Νέλσον Μαντέλα και η Διεθνής Ένωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον τίμησε με βραβείο.

Όμως από την στιγμή που εκλέχτηκε πρόεδρος ο Κίμ μόνο υποστηριχτής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν έχει δείξει ότι είναι.

Τον περασμένο Μάη συνέλαβε εκατοντάδες φοιτητές, αγωνιστές του εργατικού κινήματος και σοσιαλιστές - ανάμεσα τους και 26 μέλη της οργάνωσης Διεθνείς Σοσιαλιστές της Νότιας Κορέας - που οργάνωναν διαδηλώσεις και απεργιές ενάντια στα σκληρά μέτρα λιτότητας που έχει ζητήσει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση του Κίμ.

Απεργοί σε πρόσφατη διαμαρτυρία τους στη Ν. Κορέα. Η "δημοκρατική" κυβέρνηση φυλακίζει σοσιαλιστές

Η περιοδεία του προέδρου Κίμ στις ΗΠΑ όμως δεν εξελίχθηκε ακριβώς όπως το είχε προγραμματίσει. Οπου και αν πήγαινε έβρισκε μπροστά του τα μέλη της Επιτροπής Συμπαράστασης στους Σοσιαλιστές της Νότιας Κορέας, που απαιτούσαν με πικέτες και συνθήματα την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων.

Διώχτης

Σε μια ανοιχτή συγκέντρωση στο πανεπιστήμιο του Στάντφορντ ένας διαδηλωτής τον ξεφτίλισε δημόσια, καταγγέλοντας την φυλάκιση αυτών που αντιτίθενται στην πολιτική της κυβέρνησής του.

Ο πρόεδρος Κίμ απάντησε προκλητικά, δηλώνοντας ότι οι συλληφθέντες «δεν έχουν δώσει κανέναν δείγμα ότι είναι έτοιμοι ή πρόθυμοι να αλλάξουν τις πεποιθήσεις τους... Τουλάχιστον στα λόγια και τις πράξεις τους θα πρέπει να σταματήσουν να καταγγέλουν την κυβέρνηση». Και πρόσθεσε: «Νομίζω ότι οποιαδήποτε χώρα θα κράταγε τέτοιου είδους ανθρώπους στις φυλακές»

Ο πρόεδρος Κιμ υποστηρίζει ότι η αγορά και η δημοκρατία πάνε χέρι με χέρι. Ομως όταν ο κόσμος διαδηλώνει ενάντια στην καταστροφική κρίση που έχει φέρει η οικονομία της αγοράς στην Ασία, ο Κιμ είναι πρόθυμος να καταργήσει ακόμα και τις πιό βασικές ελευθερίες.

Οταν η δημοκρατία και αγορά έρχονται σε σύγκρουση ο Κιμ διαλέγει τη μεριά της αγοράς. Ο πρώην αντιφρονών έχει μετατραπεί σε διώχτη των αντιφρονούντων.

Η Εργατική Δημοκρατία συμμετέχει στην καμπάνια υπεράσπισης των σοσιαλιστών της Νότιας Κορέας και ζητά υπογραφές συμπαράστασης τους που θα σταλούν στήν κυβέρνηση του Κιμ και θα δημοσιευτούν στό New York Review of Books γιά να ασκηθεί πίεση στη νοτιοκορεατική κυβέρνηση.

General Motors

Αλύγιστοι οι απεργοί

Η απεργία που ξεκίνησε αρχές Ιουνίου στην General Motors συνεχίζονταν για πεμπτη εβδομάδα, όταν η εφημερίδα μας πήγαινε στο τυπογραφείο. Μέχρι τώρα οι κινητοποιήσεις ανάγκασαν την General Motors να σταματήσει την παραγωγή και να βγάλει σε «διαθεσιμότητα» πάνω απο 100.000 εργάτες.

Η GM είναι μια απο τις μεγαλύτερες εταιρίες αυτοκινητοβιομηχανίας του κόσμου, με εργοστάσια στην Ευρώπη, την Αμερική και την Ασία.

Οι εργαζόμενοι απεργούν ενάντια στα νέα σχέδια περικοπής θέσεων εργασίας της διοίκησης. Οι απεργοί είναι εξοργισμένοι απο την κατάργηση ολοένα και νέων θέσεων εργασίας, απο την χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων και την ανάθεση ολοένα και περισσοτέρων εργασιών σε εξωτερικούς προμηθευτές τους. Η ανασφάλεια κι ο φόβος της ανεργίας πλανάται πάνω απο τα κεφάλια τους.

Ο «εκσυγχρονισμός» της εταιρίας μέσα στα προηγούμενα χρόνια σήμαινε την κατάργηση 50.000 θέσεων εργασιας στο Φλίντ, ενω υπάρχει ο κίνδυνος να χαθούν άλλες 11.000 θέσεις μέσα στα επόμενα χρόνια. Τα αφεντικά έχουν ήδη ανακοινώσει την απόφαση τους για το κλείσιμο του τεράστιου εργοστασίου της Μπιούκ το 1999.

Η κινητοποίηση ξεκίνησε απο το Φλίντ, τη πόλη όπου γεννήθηκε η GM και το συνδικάτο που κύρηξε την απεργία η Ενωση των Εργαζομένων στην Αυτοκινητοβιομηχανία (WAW). Η απεργία των εργατών του Φλίντ άφησε το ένα εργοστάσιο μετά το άλλο χωρίς εξαρτήματα και ανταλλακτικά, αναγκάζοντας τους διευθυντές να τα κλείσουν. Δύο εργοστάσια της GM στο Φλίντ και στο Μίτσιγκαν, βρίσκονται σε απεργία. Αυτό σημαίνει οτι πολύ γρήγορα η διοίκηση θα αναγκαστεί να σταματήσει την παραγωγή στην Βόρεια Αμερική και να βγάλει σε διαθεσιμότητα 220.000 εργάτες. Την ίδια στιγμή «κτυπάει» και τις μικρότερες ανεξάρτητες εταιρίες που τροφοδοτούν την GM με εξαρτήματα.

Η American Axle για παράδειγμα ένας απο τους μεγαλύτερους υποκατασκευαστές του Ντιτροϊτ, εχει ηδη κλείσει το εργοστάσιο και εχει βγάλει σε διαθεσιμότητα 1000 εργάτες στην Νεα Υόρκη. Δεκάδες άλλες υποκατσκευστικές επιχειρήσεις που κτίστηκαν γύρω απο την GM για να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της, χτυπήθηκαν άγρια απο την απεργία. Εκτος των άλλων η απεργία, ζημιώνει την εταιρεία 65 εκ. δολάρια κάθε μέρα.

Η απεργία στην GM αποδεικνύει την δύναμη των εργατών και την αδυναμία των αφεντικών μπροστά στις κινητοποιήσεις των πρώτων. Τ΄αφεντικά της GM παραδέχονται την αδυναμία τους να κάνουν οτιδήποτε για να ξαναρχίσει η παραγωγή. Δείχνει επίσης πόσο ψεύτικα είναι τα επιχειρήματα του τύπου οτι η «παγκοσμοποίηση» αδυνατίζει το εργατικό κίνημα να τα βάλει με τις μεγάλες πολυεθνικές.

Η κινητοποίηση στο Φλιντ, έχει μεγάλη σημασία. «Η κινητοποίηση δεν αφορά μόνο το Φλιντ και την κοινότητα μας», έλεγε ένας απεργός, «αφορά όλη τη χώρα. Η GM προσπαθεί να βάλει το ενα εργστάσιο ν΄ανταγωνίζεται το άλλο, για ν΄αυξήσει την παραγωγικότητα. Δεν μπορούμε να τους εμπιστευόμαστε.»

Η απεργία στην GM έχει μεγάλη σημασία και για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Δείχνει πως μπορούν οι εργάτες να υπερασπίζονται τα δικαιώματα τους μπροστά στις επιθέσεις των αφεντικών.

Μαρία Κωνσταντίνου

ΙΑΠΩΝΙΑ

Κρίση και πανικός

Με ετήσιο ρυθμό 5.3% έπεφτε τους πρώτους 3 μήνες του 1998 το εθνικό εισόδημα στην Ιαπωνία. Για πρώτη φορά στα τελευταία 20 χρόνια η οικονομία της χώρας συρρικνώθηκε.

Ο κυκλώνας της οικονομικής κρίσης που σαρώνει τις οικονομίες της λεκάνης του Ειρηνικού δεν φαίνεται να σβήνει. Μετά την οικονομική και πολιτική κρίση στην Ινδονησία σειρά φαίνεται να παίρνει η ιαπωνική οικονομία που στην πραγματικότητα βρισκόταν σε ύφεση για το μεγαλύτερο διάστημα της δεκαετίας του 90.

Με την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων του πρώτου τριμήνου του 98, από την ιαπωνική κυβέρνηση, ο πανικός απλώθηκε στα μεγαλύτερα χρηματιστήρια του κόσμου και πολλές μετοχές έχασαν μεγάλο μέρος από την αξία τους.

Όλοι γνωρίζουν ότι αν η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο καταποντιστεί θα προκαλέσει τεράστια παγκόσμια οικονομική κρίση.

Σήμερα η πραγματικότητα δεν μπορεί να καλυφθεί με καμία δόση ψεύτικης αισιοδοξίας. Οι κομπασμοί από διάφορους οικονομικούς παράγοντες και κυβερνήσεις στην δύση ότι η κρίση στις χώρες του Ειρηνικού δεν θα επηρεάσει τις οικονομίες των χωρών τους, είναι κούφια λόγια από τρομοκρατημένους ανθρώπους.

Το μεγάλο ψέμα που συνεχίζουν να πιπιλίζουν οι άρχουσες τάξεις σ' ολόκληρο τον κόσμο είναι ότι αν οι εργαζόμενοι δεχθούν να κάνουν θυσίες όλα θα πάνε καλύτερα.

Η αλήθεια είναι ότι ζούμε σ' ένα κόσμο όπου 358 δισεκατομμυριούχοι έχουν τόσο πλούτο όσο 2,3 δισεκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη και προτού ακόμα η οικονομική ανάκαμψη που υπόσχονται αγγίξει την ζωή μας, οι οικονομολόγοι και οι διάφοροι "ειδήμονες" προβλέπουν νέα ύφεση ζητώντας μας καινούργιες θυσίες. Κι' όλα αυτά επειδή ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που πάει πακέτο με την οικονομική κρίση.

Γι' αυτό η αποδοχή των ιδιωτικοποιήσεων, των ελαστικών ωραρίων, των απολύσεων και αλλων θυσιών απο την εργατική τάξη, δεν μπορούν να βγάλουν τον καπιταλισμό από την κρίση του.

Το μόνο που καταφέρνουν είναι να τραβούν ολόκληρο τον πλανήτη σ' ένα νέο γύρο «θυσιών», λιτότητας και περικοπών, τραβούν το σύστημα ακόμα πιο κοντά στην βαρβαρότητα.

Σταύρος Σιδεράς

24 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΟΥΛΗ Τ

Οι αιτίες που έφεραν τον π συνεχίζουν να υπάρχουν

Αυτό τον Ιούλη κλείνουν 24 χρόνια από το πραξικόπημα και την εισβολή της Τουρκίας που ακολούθησε.

Από τότε μέχρι σήμερα, το θερμόμετρο της πολεμικής έντασης έχει ανέβει αρκετές φορές, ιδιαίτερα τα τελευταία λίγα χρόνια. Η απόφαση της κυβέρνησης Κληρίδη για αγορά των πυραύλων S-300 και η λειτουργία αεροναυτικής βάσης στην Πάφο έχουν αυξήσει το κλίμα έντασης. Η προσγείωση τεσσάρων ελληνικών F-16 και ενός C-130 στην αεροναυτική βάση της Πάφου έχει προκαλέσει την προσγείωση τουρκικών μαχητικών στο αεροδρομίο του Λευκονοίκου, αφού προηγούμενα έκαναν βυθίσεις πάνω από κατοικημένες περιοχές στο νότο.

Ο φόβος γιά ένα νέο πολεμικό επεισόδιο είναι σήμερα έντονος σε χιλιάδες απλούς ανθρώπους και απο τις δυό πλευρές. Πολλοί θα ήθελαν να κάνουν κάτι για να σταματήσουν αυτή τη πορεία, και στηρίζουν τις ελπίδες τους σε «ειρηνοποιούς» σαν τον Χόλμπρουκ, ή τον Γκόρτοβεζ που παρεμβαίνουν στις συνομιλίες Κληρίδη και Ντεκτάς ή ακόμη και σε πρωτοβουλίες σαν αυτές που πήραν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι επιχειρηματίες που συναντιώνται στο εξωτερικό.

Είναι δικαιολογημένες αυτές οι ελπίδες; Μπορούν να φέρουν την ειρήνη οι διάφοροι μεσολαβητές, ή οι διάφοροι επιχειρηματίες σαν το Λόρδο; Μπορούν να καταλήξουν σε μια «δίκαιη, ειρηνική και βιόσιμη» διευθέτηση του Κυπριακού ο Κληρίδης και Ντεκτάς;

Για ν'απαντήσουμε σ' αυτά τα ερωτήματα πρέπει προηγούμενα ν'απαντήσουμε στο ερώτημα: Τι είναι το κυπριακό πρόβλημα; Ποιός το προκάλεσε;

Η πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, της ελληνοκυπριακής και της ελληνικής απο τη μιά και της τουρκοκυπριακής και της τουρκικής απο την άλλη, δεν ξεκίνησε το πρωϊνό της 20ης του Ιούλη 1974 με την τούρκικη εισβολή όπως θέλει να το παρουσιάζει η επίσημη ελληνοκυπριακή προπαγάνδα. Ούτε και φυσικά η τουρκική εισβολή ήταν με κανένα τρόπο «ειρηνευτική επιχείρηση» όπως θέλει να το παρουσιάζει η τούρκικη πλευρά.

Και οι δυό πλευρές προσπαθούν να κρύβουν τις δικές τους ευθύνες και να προβάλλουν τις ευθύνες της άλλης πλευράς. Η πραγματικότητα όμως είναι οτι πρόκειται για αρπακτικά που για χάρη των οικονομικών συμφερόντων τους δεν δίστασαν και ούτε σήμερα διστάζουν να οδηγήσουν σε αιματοκύλισμα και προσφυγιά εκαντοντάδες αθώους εργάτες και απο τις δυό πλευρές.

Ο μύθος του αθώου θύματος

Γυρνώντας τις σελίδες της κυπριακής ιστορίας πριν το 1974 θα δούμε καθαρά οτι οι διακοινοτικές συγκρούσεις είχαν αρχίσει πολύ νωρίς, από το 1958 τουλάχιστον. Ακόμα πιο πριν είχαν αρχίσει οι προστριβές ανάμεσα στις δυό κοινότητες. Το αίτημα της Ενωσης δημιούργησε πολλές αντιδράσεις στους Τουρκοκύπριους απο την δεκαετία του '40. Είχαν δει ποία ήταν η τύχη που είχαν οι μειονότητες στην Ελλάδα και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να πάθουν τα ίδια.

Με το ξέσπασμα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ για την Ενωση, οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων πήραν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα με συγκρούσεις και νεκρούς.

Οι συμφωνίες του ΄59-'60, και το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας απαγόρευαν την Ένωση. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Μακάριο, που είχε την στήριξη απο την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία και απο το ΑΚΕΛ, να παραβιάσει το Σύνταγμα και να αρνείται να εφαρμώσει τις διατάξεις που έδιναν δικαιώματα στους τουρκοκύπριους. Αρνήθηκε να τους παραχωρήσει το δικαίωμα για χωριστούς δήμους στις πέντε μεγάλες πόλεις και αφού οι τουρκοκύπριοι για το λόγο αυτό αρνήθηκαν να φηφίσουν τις νέες φορολογίες, τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα.

Στο τέλος προσπάθησε να άλλαξει το ίδιο το Σύνταγμα και να αφαιρέσει κάθε προνόμιο που είχαν οι τουρκοκύπριοι, υποβάλοντας τα 13 σημεία. Για να επιβάλει αυτές τις αλλαγές δημιούργησε ενα ένοπλο σώμα απο 5000 ένοπλους κάτω απο τις διαταγές του Γιωρκάτζη. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο Ακρίτας που μπήκε σε εφαρμογή στις συγκρούσεις του '63-'64 κατά τις οποίες οι τουρκοκύπριοι είχαν εκατοντάδες νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη κατάφερε να στριμώξει τους τουρκοκύπριους, το 18% του πλυθησμού, στο 4,8% του εδάφους, στους θύλακες, και να τους απομονώσει για να τους αναγκάσει να δεχτούν τις προτάσεις του Μακαρίου.

Οικονομικός πόλεμος

Ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους των δυο κοινοτήτων, υπήρχε ένας αμείλικτος οικονομικός πόλεμος. Η κυρίαρχη οικονομικά εθνότητα, οι ελληνοκύπριοι, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη τους για να εμποδίσουν τους τουρκοκύπριους να αναπτυχθούν οικονομικά. Το κράτος που ουσιαστικά ελέγχονταν απο τους ελληνοκύπριους, δεν τους έδινε άδειες να κτίσουν τα δικά τους εργοστάσια ή ξενοδοχεία αν δεν είχαν έλληνα συνέταιρο. Οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν τουρκοκύπριους υπάλληλους. Στην βιομηχανία είχαν τις πιο σκάρτες και κακοπληρωμένες δουλιές. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης, ούτε πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια, μαγαζιά ή κτήματα σε τουρκοκύπριους. Δεν έκαναν έργα σε περιοχές που ζούσαν τουρκοκύπριοι.

Στην πραγματικότητα οι τουρκοκύπριοι είχαν την ίδια και χειρότερη μεταχείρηση που έχουν σήμερα οι ξένοι εργάτες. Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα ήταν τεράστια. Το 1963 οι τουρκοκύπριοι έλεγχαν μόνο το 6,1% της βιομηχανικής παραγωγής, το 12.6% της αγροτικής και μόλις το 0.5% των εξαγωγών.

Με την έλλειψη δυστυχώς οργανωμένης αντίδρασης, απο πλευράς ελληνοκυπρίων και βασικά απο το ΑΚΕΛ, ενάντια σ΄αυτή την ανισότητα και καταπίεση των τουρκοκυπρίων οι δυο κοινότητες οδηγήθηκαν στην αντιπαράθεση. Χωρίς διεθνιστική καθοδήγηση οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι δεν αντιδρούσαν σε αυτή την αδικία, ενώ οι τουρκοκύπριοι μπροστά σε αυτή την απάθεια, ένιωθαν να χάνουν την εμπιστοσύνη τους προς τους ελληνοκύπριους. Πάνω σε αυτή την πραγματηκότα πάτησαν οι άρχουσες τάξεις των δυο πλευρών για να τραβήξουν μαζί τους την εργατική τάξη και να την χρησιμοποιήσουν η κάθε μία γιά να πετύχουν τα σχέδια τους για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στη Κύπρο.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα «αδελφική». Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπίβουλες επιδιώξεις και δεν ήθελαν να «πάθουν ασφυξία για χάρη του κυπριακού» (Γεώργιος Παπανδρέου).

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρισκόνταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυό πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε τη οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η «πετρελαϊκή κρίση» έστειλε τη τιμή του «μαύρου χρυσού» στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Από την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίση το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων απο 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν απο 49% σε ενα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει απο τη μιά την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω απο την πίεση των εργατών και της νεολαίας και απο την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιό σημαντικός συναίτερος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων. Ο Μακάριος είχε κάνει αρκετές φορές επίδειξη ανεξαρτησίας απο το «εθνικό κέντρο». Ο κυπριακός καπιταλισμός είχε πια καταφέρει τα δικά του ανοίγματα στη Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ και δεν είχε διάθεση να είναι ο κομπάρσος της ελληνοτουρκικής διαμάχης αλλά η τρίτη κορυφή του τριγώνου.

Η άρνηση των ελλήνων εργατών να σύρουν τον πολεμικό τσάμικο με τη χούντα και η αντίσταση των κυπρίων εργατών ενάντια στο πραξικόπημα και την ΕΟΚΑ Β, χάλασε τα σχέδια των στρατοκρατών και αποφεύχθηκε η επέκταση του πολέμου στην Ελλάδα και Τουρκία με τις ανυπολόγιστες συνέπειες που θα είχε.

Σκηνές απο τις συγκρούσεις του 1963 στή Λεμεσό. Εκατοντάδες ζωή τους, τα σπίτια τους και ότι άλλο είχαν για χάρην των σ

Οι δρόμοι του πετρελαίου

Αν το 1974 το αποκορύφωμα στην κρίση ήρθε για τα πετρέλαια του Αιγαίου και τις αγορές της Μέσης Ανατολής, σήμερα είναι τα πετρέλαια του Καυκάσου και της Κασπίας. Πρόκειται για τεράστια αποθέματα τόσο σε πετρέλαιο όσο και σε φυσικό αέριο που η διάθεση τους στην παγκόσμια αγορά μπορεί να αλλάξει τον ενεργειακό χάρτη του κόσμου. Ολες οι μεγάλες δυνάμεις και οι πολυεθνικές έχουν τεράστιες ελπίδες στην εκμετάλλευση τους. Οι δρόμοι που θα ακολουθήσουν για να βρεθούν στην παγκόσμια αγορά έχουν γίνει σημεία έντασης και πολέμων.

Η ελληνική άρχουσα τάξη διεκδικεί για τον εαυτό της το ρόλο του χωροφύλακα των μεγάλων δυνάμεων σ΄αυτό το παιχνίδι, φυσικά με το αζημίωτο. Μαζί με τη Ρωσία η ελληνική κυβέρνηση προωθεί την κατασκευή του αγωγού που θα μεταφέρει τα πετρέλαια του Καυκάσου απο το Μπουργκάς της Βουλγαρίας στην Αλεξανδρούπολη. Ενα σχέδιο που σημαίνει «χρύσες δουλιές» για τους έλληνες καπιταλιστές.

Η Τουρκική κυβέρνηση προτείνει ενα άλλο δρόμο που καταλήγει στο λιμάνι του Τσεϊχάν που βρίσκεται απέναντι απο τη βόρεια Κύπρο, που να εξηπηρετεί τα συμφέροντα των τούρκων καπιταλιστών.

ΤΟΥ 1974

πόλεμο

άδες απλοί άνθρωποι, κυρίως τουρκοκύπριοι έχασαν τότε τη
ων συμφερόντων των κυρίαρχων τάξεων των δυό πλευρών

Απο το πλαϊ οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές ζητούν μερίδιο απο την πίττα σαν πιστοί σύμμαχοι της Ελλάδας. Σε αυτή την αντιδραστική διαμάχη που έχει να κάνει με τα συμφέροντα των καπιταλιστών και όχι των απλών ανθρώπων, δένει και η αγορά των S-300 και η κατασκευή αεροναυτικής βάσης στη Πάφο.

Καμιά θυσία

Ο αγώνας δρόμου για στρατιωτική υπεροπλία έχει φορτώσει δισβάστακτα βάρη στους εργαζόμενους της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου.

Για να καλύψει τις στρατιωτικές δαπάνες η κυβέρνηση Κληρίδη τα φορτώνει στις πλάτες των εργαζομένων με φορολογικά πακέτα, ενώ η αύξηση της «έκτακτης εισφοράς για τη άμυνα», είναι πια δεδομένη αφού ακόμα και το ΑΚΕΛ δεν διαφωνά, αλλά μιλά για κλιμακωτή εισφορά. Οι δαπάνες για την «άμυνα» φτάνουν σχεδόν το ένα εκατομύριο λίρες την ημέρα ενώ αποτελούν το 8% σχεδόν του ΑΕΠ, που είναι απο τα ψηλότερα της Ευρώπης.

Η πολεμική ένταση που έχει φτάσει σε κρίσιμο σημείο, δεν μπορεί να αποκλιμακωθεί με νέες θυσίες και εθνική ενότητα. Η εργατική τάξη της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου πλήρωσε πολύ ακριβά τα σχέδια των καπιταλιστών να επιβάλουν τη κυριαρχία τους στην περιοχή, με εκαντοντάδες νεολαίους και εργαζόμενους νεκρούς και αγνοούμενους, με χιλιάδες οικογένειες στην προσφυγία.

Αυτοί που προκάλεσαν το πρόβλημα, οι άρχουσες τάξεις των δυό πλευρών δεν μπορούν να το λύσουν, δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την ειρήνη στο νησί. Ούτε και οι αμερικανοί «ειρηνοποιοί» των βομβαρδιστικών ή οι Αγγλοι και οι άλλες μεγάλες δυνάμεις που τόσα χρόνια έριχναν λάδι στη φωτία του κυπριακού.

Την ένταση του πολέμου, μόνο η ένταση των εργατικών αγώνων μπορεί να την εξασθενίσει και να φέρει την ειρηνη. Οι εργάτες στην Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν, αντίθετα παλεύουν ενάντια σε κοινούς εχθρούς και με κοινά αιτήματα: ενάντια στη λιτότητα, την ανεργία, τις ιδιωτικοποιήσεις.

Για το εργατικό κίνημα της Κύπρου και της Ελλάδα αυτό σημαίνει κόντρα με τις εξορμήσεις της «δικής μας» άρχουσας τάξης. Να αντιταχθούμε στο ενιαίο αμυντικό δογμα, τους S-300 τις πολεμικές δαπάνες.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Σκάνδαλα και διαφθορά στον καπιταλισμό

Η άρχουσα τάξη πάντοτε βρίσκει μια δικαιολογία για να φορτώσει τις ευθύνες για τα οικονομικά προβλήματα σε κάποιους άλλους εκτός απο την ίδια και το σύστημα της. Για την κυβέρνηση Κληρίδη και τους καπιταλιστές που την στηρίζουν, φταίνε οι απαιτήσεις των εργαζομένων και ο "διογκωμένος" δημόσιος τομέας που δεν αφήνει την αγορά να λύσει τα προβλήματα με τον ελεύθερο ανταγωνισμό.

Η κυβέρνηση προσπάθησε προεκλογικά να κουκουλώσει τα σκάνδαλα και τη διαφθορά με την πολεμοκαπηλία, τους S300 και τον σχηματισμό "οικουμενικής" κυβέρνησης που θα οδηγήσει τη χώρα στο "ήρεμο λιμάνι" της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέσσερις μήνες μετά την επανεκλογή της, οι περιπτώσεις σκανδάλων και διαφθοράς κάνουν τον γύρο, απο το Υπουργικό Συμβούλιο, στα ανώτατα κλιμάκια της Αστυνομίας και τους "ιερούς" κόλπους της Εκκλησίας.

Το ξανάνοιγα του φακέλου των υπερτιμολογήσεων των δημοσίων έργων και η κλοπή εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών του δημοσίου από εταιρείες, δημιούργησε τόσο σάλο στη βουλή, που ανάγκασε τον βουλευτή του ΔΗΣΥ, Χρ. Πουργουρίδη, ν' απαιτήσει κάποιοι να μπουν φυλακή *"για να δει ο λαός αυτούς που πίνουν το γαίμα του"*.

Το σκάνδαλο των προσυνεννοήσεων δεν είναι καινούργιο. Τον περασμένο Οκτώβρη ο Γενικός Ελεγκτής, Σ. Χρίστου, κατήγγειλε ότι 8 μεγάλες εργοληπτικές εταιρείες προσυνεννοούνταν και υπερτιμολογούσαν την κατασκευή έργων με τη σειρά και μοιράζονταν τα κέρδη εκατομμυρίων μεταξύ τους. Ένα απο αυτά τα έργα ήταν η κατασκευή της στρατιωτικής βάσης στην Πάφο. Το Υπουργικό Συμβούλιο παρά την επισήμανση του σκανδάλου, κατακύρωσε την προσφορά κρίνοντας το έργο σαν "επείγον". Παρόμοια έγιναν και με το τμήμα δρόμου Λεμεσού - Πάφου, που τελικά κατακυρώθηκε σε τιμή £5 εκατομμύρια ψηλότερη απο την πιο χαμηλή προσφορά.

Απο το 1996 υπήρχαν οι υποψίες ότι, οι προσφορές που υποβάλλονται στα δημόσια έργα ήταν μέχρι και 20% ψηλότερες απο τις εκτιμήσεις. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Σ. Χρίστου, το "καρτέλ" τσέπωσε £15 εκατομμύρια περισσότερα.

Όμως η κυβέρνηση εφεύρε κι άλλους τρόπους να χαρίζει εκατομμύρια σ' όλους αυτούς τους απατεώνες. Με το δικαιολογητικό της "επίσπευσης" στην κατασκευή έργων καταβάλλει επιπρόσθετα ποσά στις εταιρείες όπως λ.χ. με το νέο Γενικό Νοσοκομείο που χτίζεται. Μόνο η "επίσπευση" του δρόμου Λεμεσός - Πισσούρι, στοίχισε £3 εκατομμύρια επί πλέον.

Όλα αυτά βέβαια είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, αφού όπως δηλώνει ο Σ. Χρίστου, "απο το συνηθισμένο έλεγχο καλύπτουμε ένα ποσοστό μιας υπηρεσίας που αντιστοιχεί περίπου στο 10%".

Το δημόσιο ζήμιωσε δεκάδες εκατομμύρια λίρες απο τις χαριστικές "παρεκκλίσεις" προς όφελος διάφορων μεγαλοκαρχαριών όπως του Σιακόλα για το πολυδύναμο εμπορικό κέντρο και του Ορφανίδη για Υπεραγορά στο Στρόβολο. Το Υπ. Συμβούλιο τους παραχώρησε πολεοδομικές χαλαρώσεις εκατομμυρίων λιρών. Παρόμοια δηλαδή σκάνδαλα όπως, με τις "χαλαρώσεις" στις Θαλασσινές Σπηλιές στην Πάφο, τα ξενοδοχεία Annabelle και Thanos Hotel του πρώην ΥΠΕΞ Α. Μιχαηλίδη.

Το καθημερινό τροπάρι του "νοικοκύρη" της οικονομίας Χριστοδούλου είναι ότι, για τα ελλείμματα φταίνε οι δημόσιες δαπάνες, οι μισθοί "ρεκόρ" και οι συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων ενώ η "χαμηλή" απόδοση των κρατικών και ημικρατικών οργανισμών απαιτεί τον "εκσυγχρονισμό" τους με ιδιωτικοποίηση.

Το σκάνδαλο με τον διευθυντή του Τμήματος Υδάτων (κουνιάδου του αρχηγού της ΚΥΠ) είναι ένα μόνο παράδειγμα για το ποιοι είναι οι "χαραμοφάηδες" παχουλόμισθοι στη δημόσια υπηρεσία. Όσο για την "απόδοση των κρατικών και ημικρατικών οργανισμών", με την ιδιωτικοποίηση στην κατασκευή δημόσιων έργων, το αποτέλεσμα ήταν να σφυρίξουν δεκάδες εκατομμύρια λίρες για να επιδιορθωθούν οι "κακοτεχνίες" των ιδιωτικών εταιριών στους αυτοκινητόδρομους Λευκωσίας, Λάρνακας, Λεμεσού και Πάφου.

Ιδού λοιπόν που οι "μαύρες τρύπες" της οικονομίας είναι οι ίδιοι οι πάτρωνες της κυβέρνησης στην οποία μετέχει ο Χριστοδούλου, οι καπιταλιστές και τα αφεντικά.

Για τις κομπίνες των "προσυνεννοήσεων" δόθηκαν σε βουλευτές λεπτομερείς περιγραφές για το πως λειτουργούσε το "καρτέλ" των εταιρειών απο δυσαρεστημένα στελέχη των εταιριών που όμως "λαδώθηκαν" και δεν καταθέτουν. Κανένας απο τους μεγαλοκαρχαρίες δεν συνελήφθηκε ούτε φυλακίστηκε αφού σύμφωνα με τον Γ. Εισαγγελέα απο την αξιολόγηση των στοιχείων μέχρι σήμερα *"δε μπόρεσε να στοιχειοθετηθεί υπόθεση και συνεπώς να οδηγηθεί κανείς ενώπιον της Δικαιοσύνης"*.

Η εικόνα είναι πραγματικά εξοργιστική. Δεκάδες μικροαπατεώνες ή φουκαράδες έχουν βρεθεί στις φυλακές με λιγότερα στοιχεία και για μερικές δεκάδες λίρες. Όμως οι μεγάλες εταιρείες είναι "χοντρά ψάρια" για να πιαστούν. Και οι θεσμοί "φιλικοί" σε τέτοιες περιπτώσεις. Οι μεγαλοκαταχραστές του δημοσίου όχι μόνο κυκλοφορούν ελεύθεροι, αλλά με κάποιες "δωρεές" πλασάρονται και σαν ευεργέτες!

Σήψη του συστήματος

Την ώρα που εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους, την ώρα που κυβέρνηση και εργοδότες ετοιμάζουν το νέο γύρο της επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη - με φορολογίες, μηδενικές αυξήσεις και λιτότητα - χιλιάδες εργαζόμενοι βλέπουν με οργή εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες να εξαφανίζονται στις τσέπες των καπιταλιστών με τις ευλογίες της κυβέρνησης.

Όμως ούτε τα απανωτά σκάνδαλα που βγήκαν στην επιφάνεια τελευταία ούτε η διαφθορά είναι αποκλειστικό "κυπριακό" φαινόμενο. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε συνέχεια παντού να ξεσπούν σκάνδαλα.

Το 1994 στην Ιταλία οι μίζες έγιναν η αιτία για την κατάρρευση της κυβέρνησης Κράξι ενώ στην Αλβανία το 1997 το σκάνδαλο της κατάρρευσης των παρατραπεζών οδήγησε σε ένοπλη εξέγερση. Πριν 4 χρόνια στην Ελλάδα ξέσπασε το σκάνδαλο με την πώληση της εταιρείας τσιμέντου ΑΓΕΤ και το φάγωμα εκατομμυρίων δολαρίων απο επώνυμους μεσάζοντες. Στην Ιαπωνία τα σκάνδαλα οδήγησαν σε παραίτηση τον προηγούμενο πρωθυπουργό. Η κατάρρευση του μεγάλου χρηματιστικού οργανισμού Yamaichi πριν 4 μήνες έφερε στην επιφάνεια άλλα σκάνδαλα ενώ τον περασμένο μήνα ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας αυτοκτόνησε.

Ο καπιταλισμός απο τη φύση του είναι δεμένος με τα σκάνδαλα. Ο ίδιος ο ανταγωνισμός της αγοράς σπρώχνει τους καπιταλιστές να χρησιμοποιήσουν λαδώματα, απάτες, "αθέμιτα" μέσα.

Μέσα στη σημερινή βαθιά κρίση οι διαμάχες των καπιταλιστών είναι πολύ μεγαλύτερες. Με τις κομπίνες ορισμένοι καπιταλιστές μπορεί να βγαίνουν κερδισμένοι όμως άλλοι μένουν απ' έξω. Οι βρόμικες συνδιαλλαγές τους έρχονται πολύ πιο εύκολα στην επιφάνεια καθώς ο καθένας χρησιμοποιεί κάθε μέσο και "προσβάσεις" για να πετάξει τους ανταγωνιστές έξω απο το παιχνίδι.

Το σκάνδαλο των προσυνεννοήσεων αποκάλυψε για πρώτη φορά πριν ένα χρόνο η εφημερίδα *"Το Παρασκήνιο"* που έκλεισε. Κανένας όμως τότε, βουλευτής ή πολιτικός, δεν ασχολήθηκε.

Αυτό που βγάζει τα σκάνδαλα στη δημοσιότητα πιο εύκολα σήμερα δεν είναι η "βούληση για κάθαρση", αλλά οι εσωτερικές συγκρούσεις και η προσπάθεια έλεγχου των κομματικών μηχανισμών. Διάφοροι καπιταλιστές μπορεί να ανήκουν και να χρηματοδοτούν το ίδιο κόμμα, ταυτόχρονα όμως, μπορεί να είναι θανάσιμοι ανταγωνιστές.

Τα σκάνδαλα και η διαφθορά κλονίζουν την ίδια τη συνοχή της κυρίαρχης τάξης και αυτό σημαίνει ότι, δεν καταφέρνει ούτε να επιβάλει τους "κανόνες του παιχνιδιού" στα μέλη της, ούτε να σταματήσει τις αποκαλύψεις. Σε τέτοια περίοδο ζούμε σήμερα καθώς ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός περνά ολοένα μέσα σε κρίση.

Το ότι οι "θεσμοί" μπορούν να οδηγήσουν στην κάθαρση είναι μια αυταπάτη. Αυτή η φοβερή σήψη δεν πρόκειται να σταματήσει όσο οι πρωταγωνιστές της - οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες κι όλος ο συρφετός της "υψηλής" κοινωνίας - διατηρούν την εξουσία και τη δύναμη τους.

Μπορούμε να βάλουμε φρένο στη διαφθορά αποκρούοντας κάθε ιδιωτικοποίηση που ανοίγει την όρεξη στους κερδοσκόπους και παλεύοντας ενάντια στα αφεντικά και την κυβέρνηση τους.

Αλλά αυτή τη μάχη μπορεί να τη δώσει μόνο το οργανωμένο εργατικό κίνημα, παλεύοντας για να ανατρέψει ολόκληρο το σύστημα.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Κυβερνητικοί Γιατροί

Η ίδρυση νέας συντεχνίας δεν είναι η λύση

Τον περασμένο μήνα το 90% των κυβερνητικών γιατρών αποφάσισε με ψηφοφορία την αποχώρηση του κλάδου τους από την ΠΑΣΥΔΥ και σε καταστατική συνέλευση ενέκριναν την ίδρυση της νέας τους οργάνωσης, της ΠΑΣΥΚΙ.

Ο λόγος που οδήγησε τους γιατρούς σ΄αυτή την απόφαση είναι, όπως δήλωσε και ο πρόεδρος του κλάδου τους το γεγονός ότι: *"Η ΠΑΣΥΔΥ έχει ξεπουλήσει τους γιατρούς στο θέμα των αιτημάτων τους κάνοντας συμφωνίες με την κυβέρνηση εν αγνοία τους. Το ποτήρι έχει ξεχειλίσει γι΄αυτό θα πάρουμε την τύχη των προβλημάτων στα χέρια μας".*

Είναι αλήθεια ότι τα αιτήματα των γιατρών όπως η μείωση των χρόνων υπηρεσίας για πλήρη σύνταξη, η οργανωτική δομή των θέσεων και η μισθολογική και βαθμολογική κατάταξη των θέσεων των γιατρών, διαιωνίζονται εδώ και χρόνια. Η στάση που κράτησε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ ήταν ο συμβιβασμός με το Υπουργείο Υγείας και το ξεπούλημα των αγώνων όποτε ξέσπασαν.

Γι΄αυτό ο θυμός και η αγανάκτηση που υπάρχει ανάμεσα στους γιατρούς απέναντι στην ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ είναι απόλυτα δικαιολογημένος αλλά με την δημιουργία νέας συντεχνείας στρέφεται σε λάθος κατεύθυνση.

Όμως δεν είναι η πρώτη φορά που κομμάτια των εργαζομένων αισθάνονται αγανακτισμένοι και "προδομένοι" από την ηγεσία της συντεχνίας τους και εκφράζουν την επιθυμία να αποχωρήσουν ή να φτιάξουν τη δική τους συντεχνία. Το 1980, το ξεσπούλημα της ηγεσίας της ΟΕΛΜΕΚ που απέκλειε τους νέους καθηγητές απο το να φτάσουν την κλίμακα Α11, τους οδήγησε στο να δημιουργήσουν ξέχωρη παράταξη για διεκδίκηση της Α11. Το 1994 ένας αριθμός νοσοκόμων έφυγε απο την ΠΑΣΥΔΥ και έφτιαξε μια ξεχωριστή συντεχνία. Η ιδέα της ίδρυσης νέας συντεχνίας νοσοκόμων ήταν αποτέλεσμα του σκληρού απεργιακού αγώνα το 1989 που κράτησε 17 μέρες και που δυστυχώς η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ και πάλι ξεπούλησε.

Το παράδειγμα των συναδέλφων τους στην Ελλάδα θα έπρεπε να ακολουθήσουν οι κυβερνητικοί γιατροί και να οργανώσουν απεργίες και καταλήψεις των νοσοκομείων και όχι να οδηγηθούν στην διάσπαση.

Η απόφαση τους να ιδρύσουν τη δική τους συντεχνία είναι αδιέξοδη επειδή στηρίζεται στη λογική ότι η λύση των προβλημάτων των εργαζομένων έρχεται βασικά απο τα πάνω, από την ίδια την ηγεσία και όταν αυτή δεν μας κάνει την αλλαγή, την αλλάζουμε.

Αυτή η προσέγγιση αγνοεί κάτι πολύ ουσιαστικό. Ότι ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι ακριβώς η μεσολάβηση ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους εργοδότες. Είναι η προσπάθεια να βρεθεί η "χρυσή τομή" ανάμεσα στα ασυμβίβαστα συμφέροντα των εργοδοτών και των εργαζόμενων για να διατηρηθεί η εργατική ειρήνη. Αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά συνεχείς υποχωρήσεις στα εργατικά δίκαια και συγκράτηση των αγώνων.

Απόδειξη για το πιο πάνω είναι και η στάση της κλαδικής των γιατρών. Ότι ισχύει για την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ άλλο τόσο ισχύει και για την κλαδική. Κάθε φορά που ανακινείται το θέμα των αιτημάτων των γιατρών, απορρίπτει τις προτάσεις του Υπουργού Υγείας αλλά επειδή έχει σαν κέντρο βάρους τις διαπραγματεύσεις, ανάλωσε τον θυμό και την διάθεση των γιατρών για αγώνα σε κάποιες δίωρες στάσεις ή επιλεκτικές 24ωρες απεργίες.

Η πραγματική δύναμη και το κλειδί της λύσης των προβλημάτων σε μια συντεχνία, δεν είναι η μικρή μειοψηφία που αποτελεί την ηγεσία, αλλά η ενότητα, η συλλογικότητα και η οργάνωση της βάσης που είναι η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και που αποτελούν την συντεχνία.

Ο κατακερματισμός των εργαζομένων σε όλο και περισσότερες συντεχνίες σπάζει ακριβώς αυτή την δύναμη τους. Αυτό το είδαμε στην πράξη στη ΣΥΤΑ, όπου η κάθε συντεχνία μαζεύει τα μέλη της χωριστά σε συνελεύσεις, είτε για υποβολή αιτημάτων, είτε για έγκριση τους έτσι που οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να δώσουν μαζί τη μάχη. Παρόμοια και στην ΑΗΚ. Αυτό απομονώνει και αποξενώνει τον ένα από τον άλλο και τους κάνει να σκέφτονται ο καθένας το δικό του τμήμα, την δική του συντεχνία, αδιαφορώντας για τους άλλους.

Αυτό διευκολύνει τους εργοδότες στην πολιτική του "διαίρει και βασίλευε". Ο Χριστοδούλου αμέσως μετά την αποχώρηση της κλαδικής των γιατρών απο την ΠΑΣΥΔΥ έτρεξε να δηλώσει ότι "η κυβέρνηση μόνο με την ΠΑΣΥΔΥ διαπραγματεύεται".

Οι αγωνιστές εργάτες πρέπει να δώσουν τη μάχη της ενότητας μέσα στα συνδικάτα τους παλεύοντας ενάντια στις ιδέες της ταξικής συνεργασίας, στις ιδέες που λενε ότι "όλοι σ' ένα καζάνι βράζουμε, εργάτες και αφεντικά", στις ιδέες της "εθνικής οικονομίας" και των θυσιών.

Αυτό δεν μπορεί να γίνει παλεύοντας ο καθένας ξέχωρα για τον κλάδο του. Όπως για παράδειγμα η κλαδική των γιατρών που δεν υποστήριξε τον αγώνα των συμβασιούχων γιατρών για μονιμοποίηση.

Ιδιαίτερα σήμερα που οι εργαζόμενοι δέχονται την ενορχηστρωμένη επίθεση κυβέρνησης και εργοδοτών χρειάζεται όσο ποτέ άλλοτε μια ενιαία απάντηση. Την ίδια στιγμή που οι εργοδότες συντονίζονται κάτω απο την καθοδήγηση της ΟΕΒ και κρατούν παντού την ίδια στάση οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να μπουν στη μάχη διασπασμένοι.

Η λύση δεν είναι η δημιουργία καινούργιων συντεχνιών κάθε φορά που οι γραφειοκράτες μας ξεπουλούν ή οι συσχετισμοί δυνάμεων δεν μας ευνοούν, αλλά η οργάνωση και ο συντονισμός των αγώνων απο τα κάτω, απο τη βάση των εργαζομένων. Η κλαδική των γιατρών θα έπρεπε να προχωρήσει στον αγώνα απο μόνη της, έστω και παρά τη θέληση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ. Η μαζική και δυναμική συμμετοχή των γιατρών σε αυτό τον αγώνα θα πίεζε την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ να τους υποστηρίξει, διαφορετικά θα ήταν εκτεθιμένη σαν απεργοσπαστική.

Σ' αυτές τις δυναμικές απεργιακές κινητοποιήσεις των ίδιων των εργαζομένων βρίσκεται η προοπτική της νίκης και όχι στις διαπραγματευτικές ικανότητες κάποιων γραφειοκρατών ή στον κατακερματισμό με την ελπίδα ότι αν ζητήσουμε κάτι μόνοι μας θα είναι ευκολότερο να το πάρουμε.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΜΕ ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΛΕΜΕΣΟΥ

Να απαλλοτριωθεί η εκκλησιαστική περιουσία

Το σκάνδαλο για τις οικονομικές δραστηριότητες του Μητροπολίτη Λεμεσού ανοίγει ξανά το ζήτημα της εκκλησιαστικής περιουσίας και το ρόλο που διαδραματίζουν οι ανώτεροι κληρικοί.

Οσο κι΄αν κυβέρνηση και εκκλησία προσπάθουν να μετριάσουν τις εντυπώσεις απο τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, φαίνεται ότι ο μητροπολίτης Λεμεσού είτε ο ίδιος είτε μέσον τρίτων είναι μπλεγμένος σε μπίζνες που φθάνουν μέχρι και το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος. Αλλωστε δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται λόγος για τις «φιλανθρωπικές» μπίζνες του Μητροπολίτη Λεμέσου. Ηταν ξανά αναμιγμένος σε παρόμοια υπόθεση των δηναρίων του Κουβέιτ.

Μετά τα πρώτα δημοσιεύματα μάλιστα ακολούθησαν και οι καταγγελίες από τους συνδέσμους των καρκινοπαθών και τυφλών οτι ο μητροπολίτης κράτησε για τον εαυτό του, λεφτά που μαζεύτηκαν απο εράνους για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Μετά απο αυτό άρχισαν να βγαίνουν και πολλές άλλες καταγγελίες απο άλλα φιλανθρωπικά σωματεία και εκκλησιαστικές επιτροπές

Ο ίδιος ο μητροπολίτης μιλώντας στην τηλεόραση δεν αρνήθηκε, προκάλεσε μάλιστα όποιον θέλει να ελέγξει τα βιβλία της Μητρόπολης για να δεί οτι είναι όλα καταγραμμένα μέσα. Το ζήτημα όμως είναι ότι τα λεφτά μαζεύτηκαν για να δωθούν σαν βοήθεια σ'αυτούς που τα έχουν ανάγκη και όχι να τα κρατεί ο Μητροπολίτης και να τσεπώνει τους τόκους.

Ετσι ηταν παντα

Σήμερα οι μπίζνες του Χρύσανθου παρουσιάζονται σαν σκάνδαλα και διαφθορά. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πάντα ήταν έτσι. Η Μητρόπολη Λεμεσού ήταν ο ιδιοκτήτης των μεταλλίων του Αμιάντου. Για χρόνια έκανε χοντρά κέρδη από τον αμίαντο. Οταν το μεταλλείο δεν ήταν κερδοφόρο πια το έκλεισε πετώντας τους εργαζομένους στο δρόμο και αφήνοντας πίσω μια τεράστια οικολογική καταστροφή στη περιοχή. Χρειάστηκαν χρόνια αγώνων και κινητοποιήσεων από τους εργαζομένους για να μπορέσουν να πάρουν πίσω ένα μικρό μέρος από τις αποζημιώσεις που τους έκλεψε ο Μητροπολίτης.

Ομως η Μητρόπολη Λεμεσού δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας. Ο Μητροπολίτης Πάφου σε πρόσφατη συνέντευξη του στο Φιλελεύθερο, ανάμεσα σε πολλά άλλα δήλωσε κυνικά: *«κτίζουμε ξενοδοχεία αλλά δεν είμαστε ξενοδόχοι... οταν έχουμε την περιουσία τι να την κάνουμε; Εαν στο χώρο που πάω να κτίσω ένα ξενοδοχείο φυτέψω αμυγδαλιές, θα μου πουν ότι είμαι ανάξιος της αποστολής μου».* Σ'ένα άλλο σημείο μάλιστα είπε: *«στο καπιταλισμό υπάρχουν άνθρωποι που είναι δισεκατομμυριούχοι και άνθρωποι που δεν έχει να φάει... αλλά από την στιγμή που είμαστε ενταγμένοι σε αυτό το σύστημα, ακολουθούμε τους κανόνες».*

Αυτή είναι η πραγματικότητα. Οι ανώτεροι κληρικοί υπήρξαν πάντα στυγνοί εκμεταλλευτές και καταπιεστές της φτωχολογίας. Από το Βυζάντιο στην Οθωμανική αυτοκρατορία μέχρι σήμερα. Η εκκλησία σήμερα είναι ενας τεράστιος οικονομικός όμιλος που διαχειρίζεται μια περιουσία δισεκατομμυρίων. Οι μισθοί των εργαζομένων φορολογούνται διπλά και τριπλά ενω η τεράστια περιουσία της εκκλησίας είναι αφορολόγητη.

Είναι πραγματική πρόκληση όταν η κυβέρνηση θέλει να φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων νέους φόρους οι Μητροπολίτες να παίζουν παιχνίδια στις τράπεζες και τα χρηματιστήρια.

Είναι καιρός πια οι εργαζόμενοι και το συνδικαλιστικό κίνημα να αναλάβουν δράση απαιτώντας την απαλλοτρίωση της κολοσσιαίας περιουσίας της εκκλησίας απο το κράτος.

Πέτρος Μιχαήλ

ΥΠΟΣΤΑΘΜΟΙ ΑΗΚ

ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

Η απόφαση της ΑΗΚ να εγκαταστήσει ένα ακόμα υποσταθμό ψηλής τάσης σε κατοικημένη περιοχή της Λεμεσού, είχε σαν αποτέλεσμα την άμεση αντίδραση των κατοίκων ολόκληρης της περιοχής.

Μετά την απαράδεκτη εγκατάσταση υποσταθμού στη Λάρνακα, η ΑΗΚ συνεχίζει την ίδια παραπλανητική της πολιτική να ξεγελά τις αρχές της Λεμεσού, επιτρέποντας της την ανέγερση παρόμοιου υποσταθμού ψηλής τάσης στο κέντρο της πόλης.

Σε τρεις τουλάχιστον περιπτώσεις η ΑΗΚ προσπαθεί να περάσει στη Λεμεσό τα δικά της ανεξέλεγκτα σχέδια τοποθέτησης τέτοιων υποσταθμών κοντά σε χώρους όπου υπάρχουν σχολεία και γενικά σε κατοικημένες περιοχές, ενώ βρέθηκε αντιμέτωπη με οργανωμένες διαμαρτυρίες από τους κατοίκους των περιοχών.

Απο διεθνείς έρευνες απεδείχθηκε ότι οι υποσταθμοί που πεισματικά η ΑΗΚ προσπαθεί να εγκαταστήσει, προκαλούν λευχαιμία, καρκίνο και άλλα σοβαρά προβλήματα στον ανθρώπινο οργανισμό, όσο κι αν η ΑΗΚ υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει καμιά ένδειξη που να συνδέει τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία με οποιαδήποτε αρρώστια. Μετά από πολυετείς έρευνες σε διάφορες χώρες, όπως στην Αγγλία, Γαλλία, Αμερική, Σουηδία, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για να εξακριβώσει κατά πόσο τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία έχουν σχέση με τα κρούσματα λευχαιμίας και όγκων στον εγκέφαλο, έβγαλε ψήφισμα στο οποίο τονίζεται η άμεση ανάγκη της τήρησης του άρθρου 130 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση για προστασία της δημόσιας υγείας. Σύμφωνα με αυτό, θα πρέπει να δημιουργούνται διάδρομοι για τα καλώδια μεταφοράς ηλεκτρικού ρεύματος ψηλής τάσης, εντός των οποίων θα αποκλείεται κάθε μόνιμη δραστηριότητα και κατοίκηση.

Αντί αυτού όμως η ΑΗΚ προχωρά και προσπαθεί να εφαρμόσει την εςτιθελική πολιτική της στο Τσέρι, όπου προγραμματίζει να εγκαταστήσει κι εκεί υποσταθμό χωρίς να ενημερώνει τους κατοίκους που διαμαρτύρονται έντονα ζητώντας πάνω απ' όλα να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα για να προστατευθεί η υγεία τους.

Η Βουλή από την πλευρά της περιορίστηκε σε υποδείξεις προς την ΑΗΚ να εφαρμόσει "συνετή πρόληψη" ενώ το υπουργείο Υγείας παραδέχτηκε ότι δεν έγινε καμιά επιδημιολογική έρευνα για το θέμα.

Κανένας δεν περίμενε βέβαια κάτι διαφορετικό από την κυβέρνηση ή την ΑΗΚ που ούτε η μια αλλά ούτε και η άλλη έχουν τη διάθεση να κάνουν οποιαδήποτε δαπάνη που δε θα τους επιφέρει κέρδος. Και δεν είναι η πρώτη φορά που και οι δύο τους συμπεριφέρονται με αυτό τον προκλητικό τρόπο αδιαφορώντας για την υγεία του λαού.

Είναι ολοφάνερο ότι η τακτική της ΑΗΚ στο θέμα αυτό δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ριζικά, ούτε με τις καλόβουλες υποδείξεις της βουλής, κι ούτε με την αμέτοχη πολιτική της κυβέρνησης, προτεραιότητες της οποίας είναι μόνο το οικονομικό όφελος και όχι η υγεία του κόσμου.

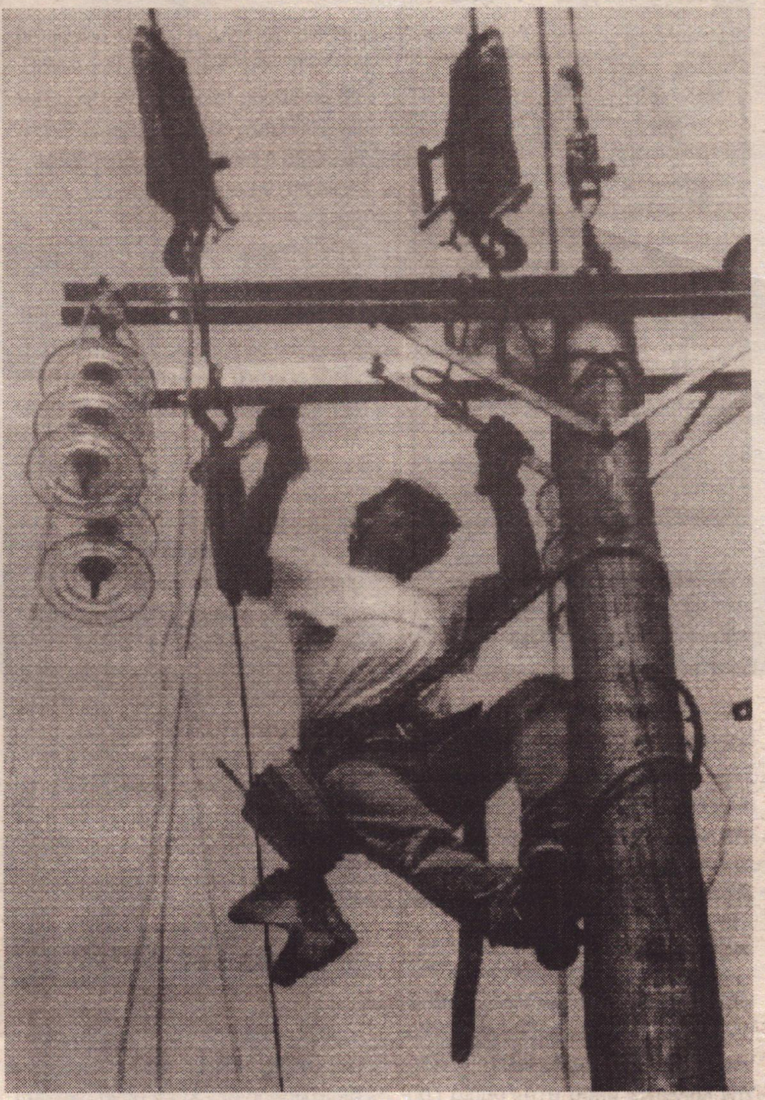

Οι πυλώνες ψηλής τάσης της ΑΗΚ είναι επικίνδυνοι, οχι μόνο για τους εργαζόμενους σε αυτούς αλλά και όσους ζούν κοντά τους

Γι αυτό, σωστά οι κάτοικοι των περιοχών αυτών δηλώνουν έτοιμοι να κλιμακώσουν τα μέτρα διαμαρτυρίας για να αποτρέψουν τα σχέδια της ΑΗΚ διότι μόνο έτσι μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Αν οργανωθούν και κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις τους μπορούν να αναγκάσουν την ΑΗΚ να υποχωρήσει στα σχέδια της.

Άντρη Ρούδας

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΩΡΑΡΙΟΥ

Εξοντωτικό για τις πωλήτριες

Το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να εφαρμόσει τουριστικό ωράριο λειτουργίας των καταστημάτων στη Λεμεσό με επέκταση στην εντός των τειχών περιοχή της Λευκωσίας.

Οι ενέργειες αυτές της κυβέρνησης εντάσσονται μέσα στο γενικό πλαίσιο της πολιτικής των ελευθεροποιήσεων, με σύνθημα την εναρμόνηση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και εκφράζεται με τις ελευθεροποιήσεις των ξεπουλημάτων, των επιτοκίων και των πολεοδομικών χαλαρώσεων οπως ήταν η τελευταία απόφαση του Υπουργικού να δώσει χαλάρωση σε συγκρότημα πολυκαταστημάτων που θέλει να κτίσει ο Σιακόλας στο Στρόβολο.

Οι μεγαλοεπιχειρηματίες παρουσιάζονται σαν φιλαθρωπικά ιδρύματα που η κύρια έγνοια τους είναι η εξυπηρέτηση των καταναλωτών που δεν διευκολύνονται ταχα απο το σημερινό ωράριο. Κρύβουν έντεχνα την υποκρισία τους, οτι αυτό που τους ενδιαφέρει είναι πώς να αυξήσουν τα δικα τους κέρδη και να ελέγχουν την αγορά, αφου ουσιαστικά η απόφαση αυτή της κυβέρνησης εξυπηρετεί το μεγάλο κεφάλαιο.

Οι μικρομεσαίοι καταστηματάρχες που θα ακολουθήσουν το ωράριο αυτό θα αυξήσουν τα λειτουργικά έξοδα της επιχείρησης τους σε επίπεδα που δεν μπορούν να αντέξουν και θα οδηγηθούν στο κλείσιμο των καταστήματων τους. Οι υπόλοιποι καταστηματάρχες που δεν θα ακολουθήσουν αυτό το ωράριο δεν θα αντέξουν το σκλήρο ανταγωνισμό απο τα μεγάλα πολυκαταστήματα και υπεραγορές που θα λειτουργούν με βάρδιες και με έντονη διαφημιστική καμπάνια.

Αυτοί όμως που θα πληρώσουν τη νύφη είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Οι πωλητές και οι πωλήτριες

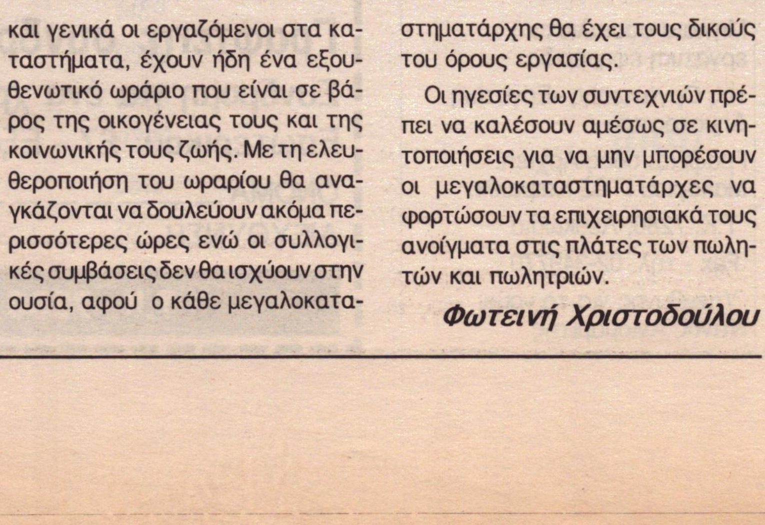

και γενικά οι εργαζόμενοι στα καταστήματα, έχουν ήδη ένα εξουθενωτικό ωράριο που είναι σε βάρος της οικογένειας τους και της κοινωνικής τους ζωής. Με τη ελευθεροποιήση του ωραρίου θα αναγκάζονται να δουλεύουν ακόμα περισσότερες ώρες ενώ οι συλλογικές συμβάσεις δεν θα ισχύουν στην ουσία, αφού ο κάθε μεγαλοκαταστηματάρχης θα έχει τους δικούς του όρους εργασίας.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών πρέπει να καλέσουν αμέσως σε κινητοποιήσεις για να μην μπορέσουν οι μεγαλοκαταστηματάρχες να φορτώσουν τα επιχειρησιακά τους ανοίγματα στις πλάτες των πωλητών και πωλητριών.

Φωτεινή Χριστοδούλου

Εξευτελιστική η αύξηση του κατώτατου ορίου μισθού

Το κατώτατο όριο μισθού, το οποίο καθορίζεται από την κυβέρνηση, αυξήθηκε γιά φέτος λιγότερο απο το 1%. Ο μισθός αυτός αφορά ένα σημαντικό κομμάτι εργαζομένων αφού με βάση αυτόν πληρώνονται όλοι οι νεοπροσλαμβανόμενοι ανειδίκευτοι σε όλους τους κλάδους του ιδιωτικού τομέα.

Είναι κοροϊδία σε ένα μισθό των 260 λιρών μια αύξηση μικρότερη απο 1% που παραχωρείται στις χιλιάδες αυτών των εργαζομένων. Η δικαιολογία που προβάλλουν κυβέρνηση και εργοδότες, είναι ότι δεν υπάρχουν χρήματα. Την ίδια στιγμή όμως βλέπουμε τους διάφορους υπουργούς και διευθυντές να πέρνουν χοντρές αυξήσεις και μηνιαίους μισθούς που ξεπερνούν το ετήσιο εισόδημα αυτών των εργαζομένων. Ειναι φανερό ότι η κυβέρνηση προτιμά να δίνει αυξήσεις στους υπουργούς και διευθυντές και επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους ξενοδόχους και βιομήχανους. Γι' αυτούς υπάρχει άφθονο χρήμα ενώ για τον απλό κόσμο έχει ψίχουλα.

Και ενώ οι εργαζόμενοι παίρνουν αυτές τις απειροελάχιστες αυξήσεις, οι ηγεσίες των συντεχνιών έχουν σαν μόνη απάντηση την αναμονή και τη συνδιαλλαγή. Αυτή η πολίτική όμως έχει αποδειχτεί πολλές φορές στο παρελθόν ότι είναι αδιέξοδη. Είχε σαν αποτέλεσμα το ξεπούλημα αγώνων όπως στο σφαγείο της Κοφίνου, ενώ οδήγησε στο σπάσιμο της απεργία των οικοδόμων, εξασφαλίζοντάς τους αύξηση 0.85 σεντ!

Οι εργαζόμενοι, ο απλός κόσμος, δεν πρέπει να έχουν καμμιά αυταπάτη ότι οι ηγεσίες των συντεχνιών θα τους εξασφαλίσουν πραγματικές αυξήσεις.

Η μόνη απάντηση που θα βάλει τα δυό πόδια της κυβέρνησης μέσα σ' ένα παπούτσι είναι οι κινητοποιήσεις. Μέσα από τις απεργίες, οι εργαζόμενοι μπορούν να ασκήσουν πίεση στην κυβέρνηση και να κερδίσουν, όχι μόνο αυξήσεις, αλλά και να βάλουν τέρμα συνολικά στη πολιτική της λιτότητας, των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων και των απολύσεων. Η δύναμη υπάρχει, φτάνει ν' αξιοποιηθεί μέσα απο δυναμικές και μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις και όχι να εκτονώνεται με αποσπασματικές και απομονωμένες απεργίες, στον κάθε χώρο δουλειάς ξεχωριστά.

Δέσποινα Μαύρου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Τι να διαβάσετε στις διακοπές

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Υπάρχει ένας πλατά διαδεδομένος μύθος ότι ο Μαρξισμός είναι δύσκολος. Το μύθο αυτό τον διαδίδουν οι εχθροί του σοσιαλισμού.

Είναι επίσης ένας μύθος που ενθαρρύνεται κι' απο μια περίεργη ράτσα ακαδημαϊκών. Αυτοί σκόπιμα μιλούν με θολές και ασαφείς εκφράσεις με σκοπό να δώσουν την εντύπωση πως κατέχουν μια ειδική γνώση που δεν μπορούν να την έχουν άλλοι.

Στην πραγματικότητα οι βασικές ιδέες του Μαρξισμού είναι πολύ απλές. Εξηγούν, όπως δεν καταφέρνει να το κάνει καμιά άλλη θεωρία, την κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε.

Βοηθούν να καταλάβουμε έναν κόσμο που τσακίζεται απο κρίσεις, τη φτώχια που υπάρχει κάτω απο τα πλούτη, τα πραξικοπήματα και τις στρατιωτικές διχτατορίες, τον τρόπο που καταπληκτικές εφευρέσεις μπορεί να καταλήξουν να ρίχνουν εκατομμύρια ανθρώπους στην ανεργία, τις «δημοκρατίες» που χρηματοδοτούν βασανιστές και τις πρώην «σοσιαλιστικές» χώρες που απειλούσαν η μία την άλλη με πυρηνικούς πυραύλους.

Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία

Πώς θα είναι η ζωή σε μια σοσιαλιστική κοινωνία; Πώς θα λύσει ο σοσιαλισμός προβλήματα που σήμερα μοιάζουν «άλυτα», όπως η φτώχεια και η ανεργία; Θα μπορέσουν οι εργάτες να οργανώσουν την οικονομία έτσι ώστε να μην υπάρχουν κρίσεις όπως σήμερα; Η σοσιαλιστική επανάσταση θα εξαλείψει τον ρατσισμό και την καταπίεση των γυναικών; Θα υπάρχει ελευθερία ή θα μοιάζει με τα σταλινικά καθεστώτα; Αυτές τις ερωτήσεις και πολλές άλλες παρόμοιες αντιμετωπίζουν συνέ-

χεια οι σοσιαλιστές. Αν λοιπόν έχουν στόχο να πείσουν τον κόσμο ότι ο σισιαλισμός δεν είναι μόνο αναγκαίος αλλά και εφικτός, πρέπει να τις απαντήσουν.

Οι πολιτικοί της σοσιαλδημοκρατίας, ο Σημίτης, ο Μπλέρ, ο Πρόντι, ο Ζοσπέν υποστηρίζουν ότι σήμερα μια τέτοια κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει, ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι εφικτός, ότι αυτά τα οράματα ανήκουν στο παρελθόν.

Ομως, υπάρχουν οι επαναστατικές απαντήσεις. Στην καρδιά του σοσιαλισμού βρίσκεται η περίφημη δήλωση του Μάρξ ότι «η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας». Απ' αυτό πηγάζει ότι τις κρίσιμες αποφάσεις για την μορφή της σοσιαλιστικής κοινωνίας θα τις πάρουν όχι κάποιοι λίγοι άνθρωποι, ούτε ένα πολιτικό κόμμα επαναστατών σοσιαλιστών, αλλά η πλειοψηφία της εργατικής τάξης, αφού θα έχει πρώτα πάρει τον έλεγχο της κοινωνίας.

Αυτό το μικρό βιβλίο χρησιμοποιεί τις βασικές ιδέες του Μαρξισμού και την εμπειρία των εργατικών επαναστάσεων του αιώνα μας για να ξεδιπλώσει το όραμα της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας, ένα όραμα που μας είναι απαραίτητο στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό σήμερα.

Το περιβάλλον σε κρίση

Το περιβάλλον σήμερα είναι σε κρίση. Η εκμετάλλευση της φύσης φτάνει πια σε σημείο όπου αναπτύσσονται τεράστιες πιέσεις τόσο στο ίδιο το περιβάλλον όσο και στην τεράστια πλειοψηφία των εργαζόμενων μαζών που υπομένουν απροστάτευτες τις σοβαρές συνέπειες.

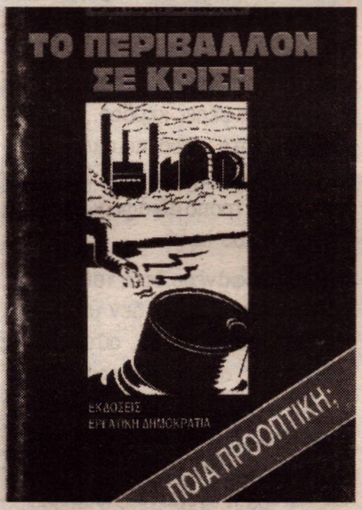

Για να βρούμε τη λύση πρέπει πρίν απ' όλα να καταλάβουμε το πρόβλημα. Ζούμε σε μια κοινωνία που οργανώνεται με απόλυτη προτεραιότητα το κέρδος. Ομως κάποιοι πληρώνουν το κόστος: οι εργάτες του Τσερνομπίλ και του Μποπάλ, οι φτωχές λαϊκες μάζες, το ίδιο το περιβάλλον, ολόκληρος ο πλανήτης. Υπάρχει προοπτική; Αυτό το βιβλίο υποστηρίζει την σοσιαλιστική απάντηση.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ: Τι είναι και πώς παλεύεται

Το βιβλιο αυτό είναι μια ανάλυση του ρατσισμού. Ερμηνεύει τη γέννη-

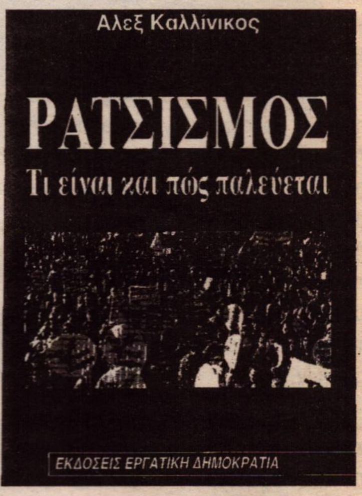

ση, την ανάπτυξη και τη σημερινή αναβίωση του ρατσισμού, με βάση τις ανάγκες και τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Ξεσκεπάζει τα ιδεολογήματα που καλύπτουν τη ρατσιστική προπαγάνδα. Αναζητά τις απαντήσεις στο ρατσισμό μέσα στον κοινό αγώνα των εργατών, ανεξάρτητα απο φύλο, φυλή ή εθνότητα, για την ανατροπή του καπιταλισμού, για το σισιαλισμό.

Μπορείτε να τα προμηθευτείτε απο το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας στην οδό Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 στο Καϊμακλί ή τηλεφωνώντας στο 02-349770

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

15/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα και το πόλεμο του 1974

22/7: Σκάνδαλα και διαφθορά στο καπιταλισμό

29/7: Ιδιωτικοποιήσεις

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

14/7: Τι λένε οι μαρξιστές για τα σπόρ

21/7:Τι είναι η διαλεχτική

28/7: Γαλλία του '36: πως κερδίθηκαν οι διακοπές

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

16/7: Παρεμβαίνει στο συλλαλητήριο για το πραξικόημα

23/7: AIDS και καπιταλισμός

30/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα και το πόλεμο του 1974

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

15/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα και το πόλεμο του 1974

22/7: Ειναι η βία απαραίτητη για αλλαγή της κοινωνίας;

29/7: Σκάνδαλα και διαφθορά στο καπιταλισμό

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

10/7: Κατασταλτικοί μηχανισμοί του αστικού κράτους

17/7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα και το πόλεμο του 1974

24/7: Σκάνδαλα και διαφθορά στο καπιταλισμό

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 7280, Λευκωσια
Fax - τηλ. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ________________

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ

Το ράγισμα του σταλινικού μονόλιθου

Στην ιστορία του εργατικού κινήματος υπάρχουν μερικές χρονιές-ορόσημα που στη διάρκεια τους εκατομμύρια άνθρωποι αισθάνονται ότι η ζωή τους άλλαξε αποφασιστικά. Το 1968 ήταν μια τέτοια χρονιά, παγκόσμια. Οσο και αν το '68 έχει ταυτιστεί στις μνήμες μας με τον γαλλικό Μάη, το '68 είναι ταυτόχρονα η χρονιά του Βιετνάμ, της εξέγερσης των μαύρων για τη δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ στις ΗΠΑ, του φοιτητικού κινήματος στο Βερολίνο, της εξέγερσης στο Μεξικό και η χρονιά της εισβολής των ρώσικων τανκς στην Πράγα. Η εξέγερση στην Πράγα κάνει το '68 χρονιά έκρηξης του κινήματος όχι μόνο στη Δύση αλλά και στην Ανατολή σπάζοντας το «σιδηρούν παραπέτασμα» και βοηθώντας το εργατικό κίνημα στη Δύση, να δει στην άλλη πλευρά ένα εργατικό κίνημα που πάλευε ενάντια στην ίδια καταπίεση.

Μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ο κόσμος είχε χωριστεί σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα που έμοιαζαν πανίσχυρα. Το καπιταλιστικό και το σοσιαλιστικό. Αυτή η εικόνα αποδείχτηκε λάθος το '89. Τα ανατολικά καθεστώτα ήταν κρατικός καπιταλισμός. Η διαφορά της Ανατολής με τη Δύση ήταν απλώς διαφορά μοντέλου και όχι διαφορά συστήματος, κι' αυτός είναι ο λόγος που εμφάνιζαν τις ίδιες εξεγέρσεις όπως και η Δύση.

Το καθεστώς της Τσεχοσλοβακίας ήταν ένα από τα πιο μονολιθικά καθεστώτα του κρατικού καπιταλισμού τη δεκαετία του '50. Ενώ τα υπόλοιπα καθεστώτα της Α.Ευρώπης κλονίζονταν από μια σειρά εξεγέρσεις, το τσεχοσλοβακικό καθεστώς φαινόταν το μόνο σταθερό. Το '53, δύο μήνες μετά το θάνατο του Στάλιν, έγινε η εξέγερση στην Α.Γερμανία, και το '56 ακολούθησε η Πολωνία και η Ουγγαρία.

Στην Τσεχοσλοβακία οι ρωγμές φάνηκαν πολύ αργότερα. Σε αντίθεση με τις άλλες χώρες της ανατολικής Ευρώπης η οικονομία της Τσεχοσλοβακίας γνώριζε μια πρωτόγνωρη άνθιση τη δεκαετία του '50, με ρυθμούς ανάπτυξης που έφταναν στο 8% το χρόνο. Η παραγωγή ήταν κυρίως βαριά βιομηχανικά προϊόντα για εξαγωγές προς τις άλλες χώρες του κρατικού καπιταλισμού. Οι πραγματικοί μισθοί αυξήθηκαν μέσα στη δεκαετία 1950-1960 σχεδόν 60%.

Η οικονομική ευρωστία ήταν, όμως, το ένα μόνο μυστικό της σταθερότητας της Τσεχοσλοβακίας εκείνη την περίοδο. Το άλλο ήταν η άγρια καταστολή, η τρομοκρατία. Το 1952 το καθεστώς προχώρησε σε τεραστίας έκτασης εκκαθαρίσεις ενάντια στον Τιτοϊσμό. Δέκα υπουργοί κρεμάστηκαν, 60.000 μέλη του Κ.Κ φυλακίστηκαν και 130.000 άνθρωποι ρίχτηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Τα προβλήματα άρχισαν να φαίνονται όμως, από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '60. Η ανάπτυξη της βιομηχανίας των γειτονικών χωρών έβαλε φρένο στις εξαγωγές της Τσεχοσλαβακίας. Το 1963 σημειώνεται μείωση του εθνικού εισοδήματος 2-3% και πτώση της βιομηχανικής παραγωγής 1%. Αντιμέτωπη με την κρίση η άρχουσα τάξη έδωσε εντολή στον οικονομολόγο Οτα Σικ να συντάξει ένα πρόγραμμα εκσυγχρονισμού της οικονομίας.

Ο εκσυγχρονισμός σήμαινε κλείσιμο των αντιπαραγωγικών μονάδων. 300 με 500 χιλιάδες εργάτες που υποτίθεται ότι ήταν «αργόμισθοι» θα έπρεπε να απολυθούν. Η κυβέρνηση άρχισε να μιλάει για κίνητρα -που όμως αφορούσαν μόνο ένα μικρό αριθμό τεχνοκρατών και διευθυντών. Για τους εργάτες οι μισθοί έμειναν στάσιμοι ή μειώθηκαν προσωρινά.

Το νέο πρόγραμμα μπήκε σε εφαρμογή στις αρχές του '67. Τα αποτελέσματα, ενα χρόνο αργότερα, ήταν απογοητευτικά.

Η εκσυχρονιστική πτέρυγα των γραφειοκρατών θεώρησε υπεύθυνη για την αποτυχία την αντίσταση της παλιάς συντηρητικής σταλινικής φρουράς. Αυτό που χρειαζόταν, υποστήριζαν, ήταν μεγαλύτερη φιλελευθεροποίηση, δηλαδή μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων για τους διευθυντές και πιο αυστηρά κριτήρια για το κλείσιμο των μη κερδοφόρων εργοστασίων.

Ο γενικός γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Νοβότνι καθαιρέθηκε και τη θέση του πήρε ο άγνωστος μέχρι τότε Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ. Η νέα ηγεσία προσπάθησε να ντύσει τη σύγκρουση της με την παλιά φρουρά με τα χρώματα της δημοκρατίας και της λαϊκής συμμετοχής. Το σλόγκαν του σοσιαλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο μπήκε στην ημερήσια διάταξη.

Τους πρώτους μήνες του '68 η εργατική τάξη έμεινε απαθής, αφού οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις δεν υπόσχονταν τίποτα καλό γι'αυτήν. Ομως η άρχουσα τάξη ήταν διασπασμένη και τα ρήγματα στο σύστημα σύντομα αποδείχτηκαν μια μεγάλη ευκαιρία για το κίνημα. Οι δημοσιογράφοι έγραφαν ελεύθερα, χωρίς το φόβο της λογοκρισίας. Υπουργοί εμφανίζονταν στην τηλεόραση και έδιναν λόγο για τις δραστηριότητες τους. Μέχρι και οι λογοκριτές έφτασαν στο σημείο να ζητήσουν από την κυβέρνηση να τους βρει άλλη δουλειά.

Εκρηξη

Νέες πολιτικές οργανώσεις άρχισαν να εμφανίζονται και στις αρχές του Απρίλη οι απεργίες διαδέχονταν η μια την άλλη. Η Ανοιξη της Πράγας είχε αρχίσει. Οι εργάτες διεκδικούσαν αυξήσεις μισθών που συνολικά έφταναν τα 20 δις κορώνες. Φυσικά τα αιτήματα δεν έμειναν μόνο οικονομικά. Σε κάθε εργοστάσιο φτιάχνονταν εργοστασιακές επιτροπές που διεκδικούσαν να ελέγχουν τις προσλήψεις και τις αποφάσεις των διευθυντών. Ξεχώρισε το αίτημα για ανεξάρτητες συνδικαλιστικές οργανώσεις έξω από τον έλεγχο του κόμματος. Παντού ο έλεγχος των γραφειοκρατών πάνω στους εργάτες άρχιζε να σπάει. Η κατάσταση είχε ξεφύγει, σε μεγάλο βαθμό, από τον έλεγχο του Ντούμτσεκ. Στριμωγμένη η κυβέρνηση αναγκαζόταν να ικανοποιεί το ένα εργατικό αίτημα μετά το άλλο. Στα εργοστάσια τα συνθήματα του γαλλικού Μάη ηλέκτριζαν απειλητικά την ατμόσφαιρα: παλεύουμε για το αδύνατο, μεταρρύθμιση = χλωροφόρμιο.

Ο Λένιν κλαίει καθώς τα ρώσικα τάνκς εισβάλουν στην Πράγα. Αφίσα που κυκλοφόρησε στήν διάρκεια της εξέγεσης

Για τη Ρώσικη άρχουσα τάξη είχε σημάνει συναγερμός. Η Πράβδα άρχισε να εκφράζει φόβους ότι στην Τσεχοσλοβακία υπήρχε κίνδυνος παλινόρθωσης του παλιού αστικού καθεστώτος. Ετσι τη νύχτα της 20ης Αυγούστου τα στρατεύματα της Βαρσοβίας εισέβαλαν στην Τσεχοσλοβακία. Οι ηγέτες του καθεστώτος συνελήφθησαν και στάλθηκαν στη Μόσχα. Παρ' ότι δεν υπήρχε στρατιωτική αντίσταση στην εισβολή, οι εισβολείς βρέθηκαν αντιμέτωποι σε μια μαζική ανυπακοή. Ολόκληρος σχεδόν ο κρατικός μηχανισμός λειτουργούσε ενάντιά τους. Το κοινοβούλιο και το Κομμουνιστικό Κόμμα καταδίκασαν την εισβολή. Το ραδιόφωνο και η τηλεόραση μετέδιδαν συνεχώς μηνύματα αντίστασης και ανυπακοής, οι εφημερίδες έγραφαν καθημερινά ενάντια στην εισβολή. Και το κυριότερο, εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωναν καθημερινά στους δρόμους ενώ μαζικές απεργίες είχαν παραλύσει τη χώρα.

Αντί να την κάμψει, η ρώσικη εισβολή, είχε καταφέρει να δυναμώσει την εργατική αντίσταση. Οργανώθηκε και μικρή ένοπλη απάντηση από φοιτητές και νέους εργάτες που κατάφεραν να βάλουν φωτιά σε μερικά τανκς. 50 με 100 διαδηλωτές σκοτώθηκαν.

Από το αδιέξοδο ανέλαβε να βγάλει την άρχουσα τάξη ο ίδιος ο Ντούμτσεκ. Μόλις γύρισε από τη Μόσχα ο Ντούμπτσεκ ανακοίνωσε ότι είχε συμφωνήσει με τους Ρώσους ένα σχέδιο για την «ομαλοποιήση» της χώρας. Στη διάρκεια της «ομαλοποίησης» δεκάδες χιλιάδες έχασαν τη δουλειά τους ή φυλακίστηκαν. Επανήλθε η λογοκρισία στον τύπο, απολύθηκαν οι εκφωνητές που μετέδιδαν κατά τη διάρκεια της εισβολής και οι ηγέτες του κόμματος που είχαν διώξει την παλιά φρουρά του Νοβότνι. Και βέβαια επανήλθε ο πλήρης ρώσικος έλεγχος στο στρατό και την αστυνομία.

Αντίσταση

Οι εργάτες και οι φοιτητές, όμως, δεν επρόκειτο να καταθέσουν τόσο εύκολα τα όπλα. Στις 15 Νοεμβρίου οι φοιτητές του Πανεπιστήμιου του Ολομούκ κατέβηκαν σε κατάληψη. Την επόμενη μέρα ακολούθησαν οι φοιτητές του Αγροτικού Κολλέγιου της Πράγας. Η σπίθα απλώθηκε αστραπιαία από τη μια μέχρι την άλλη άκρη της χώρας. Για τρεις μέρες τα πανεπιστήμια σε όλη την Τσεχοσλοβακία ήταν κατειλημένα.

Η φοιτητικα δράση συνάντησε μια απροσδόκητη ανταπόκριση από τους εργάτες. Ψηφίσματα συμπαράστασης στέλνονταν και γίνονταν αδιάκοπες συζητήσεις για τη συνέχεια. Οι σιδηροδρομικοί απείλησαν ότι ούτε ένα τραίνο δεν θα έβγαινε από το σταθμό αν η κυβέρνηση επιτεθόταν στους διαδηλωτές. Πολλά εργοστάσια έστελναν με τις σειρήνες τους τα μηνύματα συμπαράστασης. Μια συμφωνία ανάμεσα στην Ενωση Τσέχων Φοιτητών και το συνδικάτο μεταλλεργατών υπογράφτηκε για να συνεχίσουν από κοινού την πάλη για εκδημοκρατισμό. Με την απειλή της γενικής απεργίας οι μεταλλεργάτες κατάφεραν να ακυρώσουν την καθαίρεση του Σμρσκόφσκι, ενός μεταρρυθμιστή ηγέτη, που είχε μπεί στο στόχαστρο του Κρεμλίνου. Τους μεταλλεργάτες ακολούθησαν οι ανθρακωρύχοι και οι οικοδόμοι.

Τρία ακόμα κύματα κινητοποιήσεων ακολούθησαν την έκρηξη του Νοέμβρη τους επόμενους μήνες. Ομως το κίνημα δεν ήταν έτοιμο για μια συνολική σύγκρουση με την άρχουσα τάξη και τα ρωσικά στρατεύματα. Το εργατικό κίνημα δεν είχε ξεκάθαρη άποψη για τον ρόλο του Ντούμπτεκ και των μεταρρυθμιστών του και έτσι δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει τις μανούβρες τους. Οι εκσυγχρονιστές, που ζητούσαν μετριοπάθεια, φαίνονταν στα μάτια των εργατών σαν αντίβαρο στην παλιά φρουρά και τους Ρώσους και αυτό έβαζε πολύ στενά όρια στις κινητοποιήσεις. Αυτό που έλειπε πραγματικά στην Πράγα εκείνη την περίοδο ήταν ένα κόμμα που να πιστεύει στη δύναμη των εργατών και την επανάσταση και να μπορεί να καθοδηγήσει την εργατική τάξη στην κατάληψη της εξουσίας.

Δυστυχώς, όμως, δεν υπήρχε τέτοιο κόμμα στην Τσεχοσλοβακία του '68. Στο τέλος ο Ντούμπτσεκ κατάφερε να παγώσει τις κινητοποιήσεις. Λίγους μήνες μόνο αργότερα ο σκληρός γραφειοκρατικός έλεγχος είχε επιστρέψει στην Τσεχοσλοβακία. Μόλις τέλειωσε τη βρωμοδουλιά, το Κρεμλίνο καθαίρεσε τον Ντούμπτσεκ. Το 1969 ο Χούζακ έγινε Γενικός Γραμμάτεας του ΚΚ της Τσεχοσλοβακίας.

Δεν πήγε χαμένη

Η Ανοιξη της Πράγας δεν πήγε, όμως, χαμένη. Η εξέγερση των εργατών της Τσεχοσλοβακίας βοήθησε χιλιάδες αγωνιστές στη Δύση να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με τον υπαρκτό σοσιαλισμό και να συγκρουστούν με τον σταλινισμό των Κομμουνιστικών Κομμάτων.

Από αυτή τη σύγκρουση γεννήθηκε ο Ευρωκομμουνισμός, ένα ρεύμα που έκανε σημαία του τον σοσιαλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο και διαπέρασε τα περισσότερα Κομμουνιστικά Κόμματα της Δύσης. Στην Ελλάδα η σύγκρουση αυτή οδήγησε το '68 στην διάσπαση το ΚΚΕ και τη δημιουργία του ΚΚΕ εσωτερικού. Στη Κύπρο υπήρξε κρίση μέσα στο ΑΚΕΛ που οδήγησε στο φάγωμα του τότε αρχισυντάχτη της Χαραυγής, Σταύρου Αγγελίδη, ενω αργότερα με τη δημιουργία του ΑΔΗΣΟΚ φάνηκε ότι υπήρξαν και πολλοί άλλοι που διαφώνησαν.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι γεννήθηκε και ένα άλλο ρεύμα, πολύ πιο ριζοσπαστικό: η επαναστατική αριστερά. Για πρώτη φορά, μετά από '50 χρόνια κυριαρχίας του σταλινισμού, χιλιάδες εργάτες άρχισαν να προσανατολίζονται ξανά προς τις ιδέες του Λένιν, της Ρόζας Λούξεμπουργκ, του Τρότσκι.

Αυτή η αριστερά είναι που οδήγησε στην επανάσταση των γαρυφάλλων το 1974 στην Πορτογαλλία. Αυτή η αριστερά είναι που οδήγησε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73 στην Ελλάδα. Η αριστερά που πίστευε στη δράση της εργατικής τάξης για τη συντριβή της χούντας και όχι στις εκλογές και την ομαλοποίηση. Μετά την Πράγα το κίνημα διδάχτηκε από τα πολύτιμα συμπεράσματα και προσπάθησε να χτίσει αυτό που έλειπε τότε: κόμματα και οργανώσεις που να βάζουν ξεκάθαρα τη μόνη εναλλακτική λύση, δηλαδή την εργατική εξουσία. Αυτή είναι η αριστερά που πρέπει να δυναμώσουμε σήμερα για να κερδίσει η επόμενη άνοιξη.

εργατική δημοκρατία

Απο τις κινητοποιήσεις στην Ελλάδα ενάντια στο ξεπούλημα της Ιονικής

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η κυβέρνηση Κληρίδη άνοιξε για τα καλά το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων. Ηδη αποφάσισε να πουλήσει τις μετοχές της, στο Συνεδριακό Κέντρο, το Χίλτον και το Φιλοξένια. Θέλουν ακόμα να ιδιωτικοποιήσουν τις Κυπριακές Αερογραμμές, την ΣΥΤΑ, ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς της ΑΗΚ, τα αεροδρόμια , τις μαρίνες και άλλα.

Αρχισε το μεγάλο φαγοπότι

Χρησιμοποιούν διάφορες λέξεις για να παραπλανήσουν και να συγχίσουν τους εργαζόμενους για τις ιδιωτικοποιήσεις, όπως «μετοχοποίηση», «αποκρατικοποίηση», «στρατηγικοί επενδυτές» κλπ. Οπως όμως και αν ονομάζουν τις ιδιωτικοποιήσεις στην ουσία αυτό που εννοούν ειναι το ίδιο πράγμα. Ο Ρολάνδης σε μια στιγμή «αλήθειας» είπε πως ιδιωτικοποιήση και μετοχοποίηση είναι το ίδιο πράγμα.

Επειδή φοβάται τις αντιδράσεις η κυβέρνηση προσπαθεί να τις περάσει με το μαλακό. Γι αυτό και δήλωσε οτι δεν εχει πάρει αποφάσεις ακόμη και οτι απλά μελετά το θέμα.

Ποιούς κοροϊδεύει; Ηδη στην ΣΥΤΑ έχει δώσει στις συντεχνίες, έτοιμα σχέδια και προγράμματα για την μετοχοποίηση της. Για τα αεροδρόμια της Λάρνακας και Πάφου αποφάσισε να παραχωρήσει την διαχειρηση τους στους ιδιώτες. Στις Κυπριακές Αερογραμμές εξάγγειλε το σχέδιο «απογείωση 2000», που προβλέπει απολύσεις και μειώση των μισθών με την απειλή ότι αν δεν το δεχτούν οι εργαζόμενοι θα ιδιωτικοποίησουν υπηρεσίες ή και ολόκληρη την εταιρεία.

Σήμερα προβάλλουν τις ιδιωτικοποιήσεις και την πολιτική του «φιλελευθερισμού» σαν τον μόνο δρόμο για την ανάπτυξη και τον εκσυχρονισμό. Μας λένε οτι όλη η Ευρώπη προς τα εκεί τραβά και έτσι και εμείς πρέπει να τρέξουμε σ'αυτή την κούρσα. Υποστηρίζουν ότι οι κρατικές υπηρεσίες ειναι αντιπαραγωγικές γιατί δεν έχουν ανταγωνισμό και ότι οι ιδιώτες επιχειρηματίες θα προσφέρουν καλύτερες και φτηνότερες υπηρεσίες.

Ολα αυτά είναι χυδαία ψέματα. Μπορεί σήμερα πολλές κυβερνήσεις να στράφηκαν στις ιδιωτικοποιήσεις, αυτό όμως είναι αποτέλεσμα της κρίσης του συστήματος και της κερδοσκοπίας των καπιταλιστών και όχι κανενός προγράμματος που στοχεύει στην βελτίωση του βιωτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και των συνθηκών δουλειάς της.

Το κράτος αναλαμβάνει το βάρος της ανάπτυξης

Τις περισσότερες απο αυτές τις επιχειρήσεις, κοινής ωφελείας τις ανέλαβε το κράτος την περίοδο που η οικονομία μεγάλωνε με γρήγορους ρυθμούς και οι ανάγκες των βιομηχάνων και επιχειρηματιών για υποδομή, δηλαδή φτηνό ρεύμα, τηλέφωνο, νερό και δρόμους, αεροδρόμια ήταν μεγάλες και κανένας ιδιώτης δεν ήταν πρόθυμος να αναλάβει το μεγάλο κόστος που σήμαιναν τότε αυτές οι υπηρεσίες.

Το κράτος ανάλαβε αυτούς τους τομείς και το τεράστιο κόστος τους για λογαριασμό των καπιταλιστών. Κανείς τοτε δεν υποστήριζε οτι επειδή δεν εχουν ανταγωνισμό δεν κάνουν καλά την δουλειά τους. Αντίθετα οι υπηρεσίες αυτές κατάφεραν μετά την ανεξαρτησία να πετύχουν κυριολεχτικά θαύματα, παίρνοντας νερό, ρεύμα, τηλέφωνο στα πιό απομακρυσμένα χωριά μέσα σε ελάχιστα χρόνια.

Παρόμοια επιτεύγματα και ίσως μεγαλύτερα πέτυχαν αυτές οι υπηρεσίες μετά την καταστροφή του '74 ανοικοδομώντας το κυκλοφοριακό, ηλεκρικό και τηλεπικοινωνιακό δύχτιο μέσα σε χρόνο ρεκόρ. Πάνω σε αυτή την υποδομή ήταν που στηρίχτηκε αυτό που ονόμασαν «οικονομικό θάυμα». Στην ουσία αυτά τα αποτελέσματα ωφείλονται πρώτα και κύρια στην τεράστια προσπάθεια του προσωπικού αυτών των οργανισμών. Αυτών δηλαδή που σήμερα γίνονται ο στόχος της κυβέρνησης και των επιχειρηματιών τάχα μου για έλλειψη αποτελεσματικότητας και άλλα παρόμοια.

Πισογύρισμα

Αν σήμερα δώσουν αυτές τις επιχειρήσεις στους ιδιώτες θα είναι ένα πισογύρισμα και όχι πρόοδος. Αυτό φάνηκε εκεί που κατάφεραν και έδωσαν υπηρεσίες στους ιδιώτες. Σήμερα για παράδειγμα πληρώνουμε για τηλέφωνο 15 λιρες για την γραμμή και αλλες 15 εως 30 για την συσκευή και οταν χαλάσει πρέπει να την πετάξεις και να αγοράσης άλλη ενώ παλιότερα ολ' αυτά τα αναλάμβανε η ΣΥΤΑ. Τα ίδια εγιναν με το πρέμιξ η τιμή του οποίου τετραπλασιάστηκε όταν το έδωσαν στους ιδιώτες .

Είδαμε τι έργα φτίαχνουν οι ιδιώτες εργολάβοι, όπως τις γέφυρες στη Κοφίνου και στο δρόμο Πάφου που σήμερα τις ξανακατασκευάζουν ή τις κακοτεχνίες στο νοσοκομείο Λεμεσου. Είδαμε ακόμη τα αποτελέσματα της ιδιωτικής προτωβουλίας με τα σκάνδαλα για τις προσυνεννοήσεις και υπερτιμολογήσεις απο τις επτά μεγαλύτερες ιδιωτικές κατασκευαστικές εταιρείες και τα εκατομμύρια που έτρωγαν . Αυτοί είναι που θέλουν να μας σώσουν απο την κακοδιαχείρηση και την σπατάλη των κρατικών υπηρεσιών.

Οικονομικη Κριση

Γιατί όμως έρχεται σήμερα η κυβέρνηση και οι καπιταλιστές και θέλουν να κάνουν ιδιωτικοποιήσεις;

Σήμερα ο καπιταλισμός βρίσκεται παγκόσμια σε βαθιά οικονομική κριση. Σε κάθε χώρα οι κυβερνήσεις και οι καπιταλιστές αναζητούν τρόπους να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες αυτής της κρίσης και στρέφονται στις εύκολες λύσεις των περικοπών των υπηρεσίων, των κοινωνικών παροχών και στο χτύπημα των κατακτήσεων των εργαζομένων.

Σ'αυτά στρέφεται και ο Κληρίδης.

Με τις ιδιωτικοποιήσεις θέλουν να εξασφαλίσουν χρήματα για να καλύψουν τα ελλείματα των προϋπολογισμών απο το πούλημα των μετοχών στους ιδιώτες. Απο την άλλη αυτοί οι οργανισμοί ειναι κερδοφόροι, η ΣΥΤΑ το 97 έκανε πλεόνασμα 28 εκατομμύρια λίρες, η ΑΗΚ 22, τα ταχυρδομεία 4 και οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές θέλουν να βάλουν χερι σ'αυτά τα κέρδη και να φάνε το έτοιμο ψητό.

Με τις ιδιωτικοποιήσεις υπολογίζουν ακόμα να κτυπήσουν τις κατακτήσεις των εργαζομένων και να σπάσουν και να αποδυναμώσουν τις συνδικαλιστικές οργανώσεις τους που είναι αρκετά μαζικές και δυνατές στον κρατικό και ημικρατικό τομέα.

Ψέματα

Γιά να πέρασουν τις ιδιωτικοποιήσεις χρησιμοποιούν μιά σειρά απο ψέματα. Προβάλλουν τον μύθο οτι τα ελλείματα τα δημιούργησαν οι μισθοί των «προνομιούχων υψηλόμισθων και χαραμοφάηδων» κρατικών και ημικρατικών υπαλλήλων.

Τα ελλείματα όμως δεν τα δημιούργησαν οι μισθοί των εργαζομένων, αλλά η κυβέρνηση με τους στρατιωτικούς εξοπλισμούςκαι τα εκατομμύρια που χάρισε απλώχερα στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους σαν επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα «κίνητρα».

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα δεν είναι ούτε υψηλόμισθοι, ουτε υπεράριθμοι όπως τους κατηγορούν. Σε μια σειρά απο κλάδους, όπως τα νοσοκομεία, τα σχολεία, το γραφείο ευημερίας υπάρχουν γιά χρόνια ελλείψεις προσωπικού. Ακόμη η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα με εξαίρεση τους μπάτσους και τους στρατιωτικούς εργάζεται στην κλίμακα Α2- Α5- Α7 που σημαίνει απο 400 εως 800 λίρες το μήνα μετα απο 15 ή και 20 χρονια υπηρεσιας.

Η πιό μεγάλη απάτη ομως γίνεται όταν υπολογίζουν τους μισθους των εργαζομένων σαν μέσο όρο προσθέτωντας τον μισθο των υπουργών και των διευθηντών με τον μισθό των εργατών. Προσθέτουν δηλαδή τις 3.500 χιλιάδες του Χριστοδούλου με τις 200 λίρες μιας καθαρίστριας για να μας πούν ότι ο μέσος μισθός των εργαζομένων στο δημόσιο είναι ψηλός. Τέτοιες αλχημείες κάνουν.

Κτύπημα των κατακτήσεων

Παρουσιάζουν τις ιδιωτικοποιήσεις οτι είναι για το κοινό καλό. Οτι τάχα θα ωφελήσει τους καταναλωτές, τους φορολογούμενους τους ίδιους τους εργάτες. Αυτό είναι χοντρό ψέμα. Οπου έγιναν ιδιωτικοποιήσεις όπως στην Αγγλία αυτό σήμαινε κερδοσκοπία, ακρίβεια αλλά και κακές υπηρεσίες. Αυτό έγινε με το ρεύμα που πληρώνουν στο τριπλάσιο και το τετραπλάσιο την κιλοβατόρα.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν σημαίνει απλά οτι αλλάζει ο εργοδότης κράτος με τον εργοδότη ιδιώτη. Σημαίνει μια σειρά απο κτυπήματα σε βάρος των εργαζομένων. Σημαίνει ουσιαστικά λεηλασία των κατακτήσεων των εργαζομένων. Απολύσεις, περικοπές μισθών και ωφελημάτων, παραβίαση όρων και ωρών εργασίας, καταστρατήγηση των Συλλογικών Συμβάσεων και γενικά χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας και ασφάλειας.

Το 1984 στην Μπρίτις Τέλεκομ με την ιδιωτικοποίηση έγιναν 40.000 απολύσεις. Για όσους έμειναν, σήμαινε εξοντωτικά προγράμματα εργασίας, αυταρχισμός και στρατοκρατικός έλεγχος, οπως το πανάκριβο σύστημα ελέγχου με κομπιούτερ των υπαλλήλων των εξωτερικών συνεργείων.

Αυτό έκαναν και εδώ στην Γιουροσύπρια μειώνοντας τους μισθούς των πιλότων και των αεροσυνοδών.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα κατάφεραν με την δύναμη και την συλλογικότητα τους να εξασφαλίσουν κεχτημένα που μπόρεσαν μετά να τα διεκδικήσουν και να τα κερδίσουν και στον ιδιωτικό τομέα. Κάτι τέτοιο έγινε με την ΑΤΑ και το ωράριο. Απο αυτή την άποψη έχουν λειτουργήσει σαν η εμπροσθοφυλακή της εργατικής τάξης και αυτό είναι κάτι που σίγουρα οι εργοδότες θέλουν να το σπάσουν.

Η ιδιωτικοποίηση σημαίνει επίθεση οχι μόνο στους εργαζόμενους σ'αυτούς τους κλάδους αλλά σ'ολόκληρη την εργατική τάξη, γιατί αν καταφέρουν να χτυπήσουν τις καταχτήσεις αυτών των κομματιών που είναι σήμερα τα πιο δυνατά, αυτό θα αδυνατίσει ολόκληρο το συνδικαλιστικό κίνημα και τις συλλογικές συμβάσεις. Οταν υπάρχει γερό συνδικαλιστικό κίνημα ακόμα και οι ανοργάνωτοι κερδίζουν καλύτερο μεροκάματο.

Αγώνες και συντονισμένη δράση

Η αντίδραση της αντιπολίτευσης στις ιδιωτικοποιήσεις είναι απο χλιαρή έως ανύπαρχτη. Το ΑΚΕΛ δηλώνει οτι δεν είναι δογματικό και οτι εκεί που χρειαζεται να γίνουν, να γίνουν ενώ προβάλλει και το εθνικιστικό επιχείρημα: οτι εδώ έχουμε κατοχή και σημαντικές υπηρεσίες, όπως τ' αεροδρόμια και τα τηλέφωνα δεν μπορεί να τα ελέγχουν οι ιδιώτες και μάλιστα ξένοι.

Απο την άλλη οι ηγεσίες των συντεχνιών καταδικάζουν φραστικά τις ιδιωτικοποιήσεις, όμως δεν κάνουν τίποτε όταν αυτές μπαίνουν απο την πίσω πόρτα. Ηδη μια σειρά απο υπηρεσίες έχουν δωθεί στους ιδιώτες και οι αντιδράσεις των ηγεσιών των συντεχνιών περιορίστηκαν στα συνιθησμένα, μελέτες, μεσολαβήσεις και αναμονή. Παρά το ότι οι ιδιωτικοποιήσεις θα αδυνατίσουν και το δικό τους ρόλο, μέχρι σήμερα δεν έδειξαν καμιά διάθεση να τις κοντράρουν δυναμικά.

Μόνο οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις έδειξαν οτι μπορούν να σταματήσουν αυτό το ξεπούλημα και να κόψουν την όρεξη των αφεντικών. Η αναμονή και οι σπασμωδικές 24ωρες που προτείνει η ηγεσία δεν φτάνουν, χρειάζεται η κλιμάκωση των αγώνων.

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έχουν δώσει μεγάλες κόντρες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις ακόμα και με την σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Σημίτη. Οι εργαζόμενοι στη Ολυμπιακή και την Ιονική Τράπεζα, δείχνουν τον δρόμο για το πώς μπορούμε να σταματήσουμε τον Κληρίδη που θέλει να βγάλει στο σφυρί αυτούς τους οργανισμούς.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν είναι μονόδρομος. Εκεί που υπήρξε μαζική, δυναμική και οργανωμένη αντίσταση απο τους εργαζόμενους, οχι μόνο δεν πέρασαν αλλα απείλησαν ή εριξαν και τις κυβερνήσεις που προσπάθησαν να περάσουν αυτά τα προγράμματα λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων όπως τον Μητσοτάκη στην Ελλάδα, και πιο πρόσφατα τον Μέητζορ στην Αγγλία και τον Ζιπέ στην Γαλλία. Με τέτοιες κινητοποιήσεις μπορεί να έχει και ο Κληρίδης την ιδια τύχη.

Νικος Αγιομαμιτης